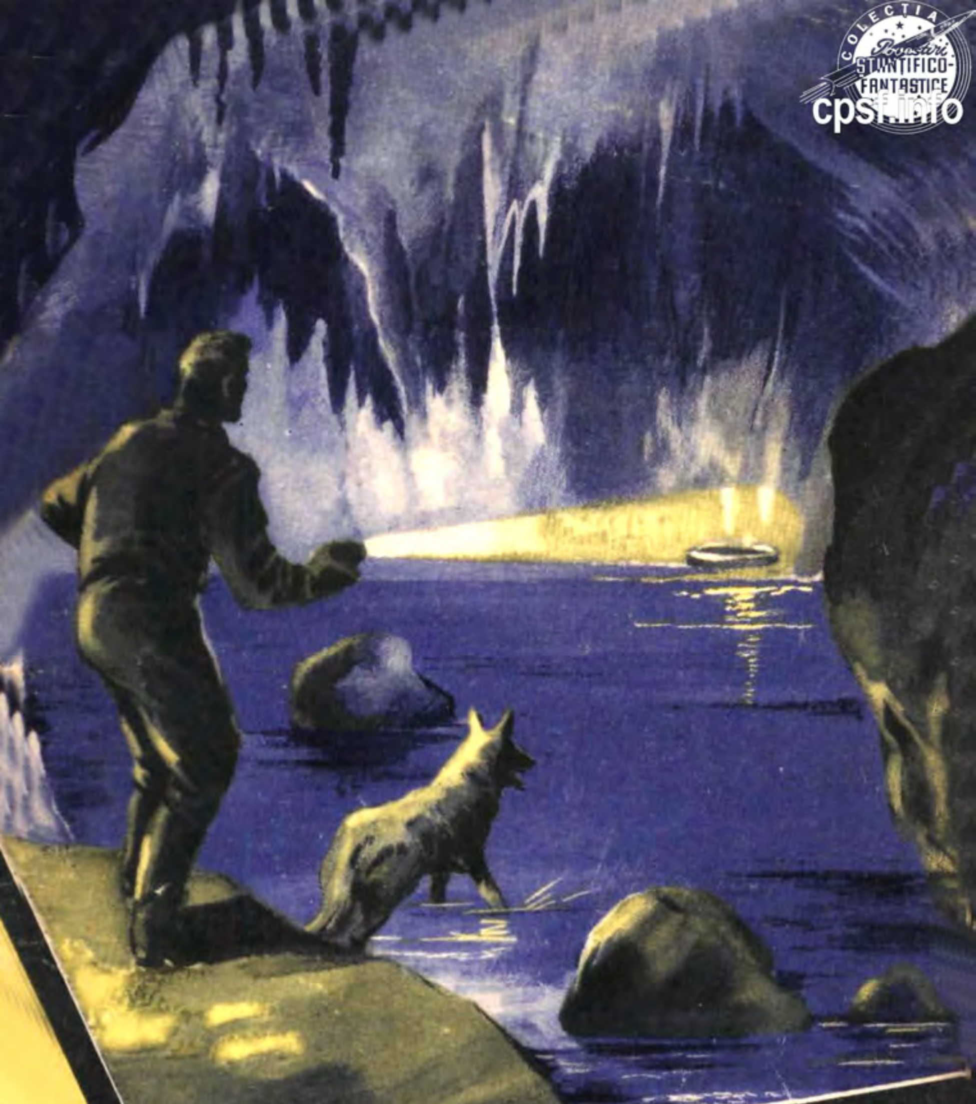

20

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

E. JURIST și L. PETRESCU

UZINA SUBMARINĂ ÎN PRIMEJDIE

★★

EDITATĂ DE REVISTA ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

E. JURIST și I. PETRESCU

UZINA SUBMARINĂ ÎN PRIMEJDIE

* *

Colecția „Povestiri Științifico-Fantastice"

20

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

„Exploatarea submarină M. N.", așa se numește uzina construită la sfîrșitul veacului al XX-lea la 100 de metri adîncime sub fundul Mării Negre, în scopul de a extrage produsul necesar fabricării euxilonului, o materie plastică cu însușiri remarcabile. Radu Damian, inginerul-șef, dictează în magnetofon raportul de activitate pe ultimii doi ani, cînd este întrerupt de vestea prăbușirii galeriei E-5. În același timp, spre uzina submarină se îndreaptă profesorul Godard, specialist în oceanografie, și ziaristul Dan Vertea, care este de altfel pasionat de istoria sciților.

Profesorul Godard întîmpină pe drum oarecare dificultăți. Pe de altă parte, Dan Vertea află cu tristețe despre moartea cu totul neașteptată a autorului unui studiu interesant asupra întîmplărilor unor prizonieri greci, conduși de Arion din Corint, care reușise să dispară la malul Mării Negre, scăpînd de urmărirea sciților.

Inginerul-șef Radu Damian împreună cu echipa sa au pătruns în galeria E-5 unde sînt blocați. Apele amenință să-i înece. Salvarea este așteptată de la muncitorul Badea, care, nefiind prins în galerie, va putea anunța echipele de salvare. Între timp, în biroul inginerului-șef pătrunde un necunoscut care sustrage banda de magnetofon și fotografiază harta exploatării submarine.

LUCRĂRILE CARE VOR APĂREA ÎN COLECȚIA „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"

Nr. 21—22—23—24.

„SAHARIANA" de Max Solomon și I. M. Ștefan. O frescă a societății viitoare în care Sahara va fi preschimbată dintr-un deșert dezolant într-o regiune înfloritoare a pămîntului.

X. PESCUIT ÎN APE TULBURI...

— *Mister Brand, rosti băieţandrul cu timiditate.*

— Te ascult, Jack, răspunse Brand fără să ridice privirea de pe ecranul brăzdat de o reţea gradată.

— Aş fi vrut... ştiţi... să-mi spuneţi şi mie cum se lucrează cu aparatul ăsta... şi...

Brand zîmbi.

— Ce-i Jack, te laşi de meserie?

Jack privi în jos. Meseria lui de un an, de cînd fusese angajat pe bord, era foarte simplă, dar în acelaşi timp şi extrem de nesatisfăcătoare. Trebuia să măture podelele în cabine, să facă pantofii şi să ţină locul stewardului la anumite ore. Asta era tot. Jack îşi făcea treaba foarte conştiincios, dar simţea că nu-i destul pentru un tînăr de şaisprezece ani, fie chiar şi negru.

— Dacă te vede „boss"-ul aici, ce ai să spui?

Jack ridică încurcat ochii şi întîlnind privirea binevoitoare a ultrasonistului Brand îşi dezveli dinţii, strălucitor de albi.

— Spun că v-am adus un pahar de whisky...

— Păi... se poate să minţi?

— Nu mint!

Şi într-o clipă, Jack o zbughi pe uşă. După un minut reapăru, purtînd cu dexteritate în palma miinii o tavă cu un pahar plin.

Brand izbucni în rîs.

— N-am ce face, trebuie să-ţi explic. Ia stai aici jos şi spune-mi: ai auzit despre ultrasunete?

Jack făcu ochii mari şi zîmbi din nou cu o oarecare umilinţă. Nu auzise despre ultrasunete; nu ştia nimic despre ele. De unde să ştie? Abia învăţase să scrie, să citească şi să socotească şi... gata! Trebuise să plece să-şi cîştige pîinea. A, desigur învăţase multe de cînd călătorea încoace şi încolo pe „Visconte": despre poziţia vasului, despre diferitele maşini care puneau în mişcare elicea, despre busolă sau despre telegraf... Dar de cabina ultrasonistului nu prea era voie să te apropii.

Brand ghici şi nu mai insistă. Aruncînd din cînd în cînd priviri spre cadranul periferului, începu să-i explice.

— Ai văzut viori, nu-i aşa? Cînd ciupeşti coarda unei viori se aude un sunet. De ce se aude, te-ai întrebat vreodată?

Jack văzuse viori, le ascultase cîntecul dulce, dar nu-şi pusese niciodată o asemenea întrebare. Ciuli urechile.

— Coarda începe să tremure sau, cum se mai spune, să vibreze. Dacă vibrează de 522 de ori pe secundă, atunci se aude nota do.

Brand intonă cu voce tremurătoare, nesigură, ceea ce el credea că ar putea fi nota do, dar ceea ce orice om cu ureche muzicală ar fi jurat că e un amestec trist din mai multe sunete în minor. Apoi, înfuriat de această supărătoare succesiune de scîrţîituri, dădu paharul

peste cap. Jack repetă, cu vocea lui subțirică, și reuși să mențină sunetul la același nivel.

— Așa. Mi se pare că știi să cînți mai bine decît mine, zise Brand dînd din umeri. Eu n-am putut niciodată să cînt un cîntec de la început pînă la sfîrșit. Eram întotdeauna întrerupt cu cîțiva pumni convingători. Și zău că pe nedrept... În definitiv, ce eram eu vinovat? Dar, să continuăm. Coarda deci vibrează, tremură. Datorită ei, tremură, adică vibrează și aerul înconjurător. Și astfel, această vibrație se transmite pînă la ureche.

Jack asculta cu gura căscată:

— Vezi tu, însă, Jack. Urechea omului nu poate auzi toate sunetele. Dacă numărul de vibrații e mai mic de 16 sau 20 pe secundă, sunetele sînt atît de joase încît nu se mai aud. De asemenea, urechea omului nu poate auzi sunetele formate din mai mult de 16.000—20.000 de vibrații pe secundă. Aceste sunete, care întrec 20.000 de vibrații pe secundă, se numesc ultrasunete. E interesant faptul că multe animale le aud, totuși. De exemplu, cîinii. Brand se lăsă comod pe spate. Scaunul scîrțîi sub greutatea sa... Să-ți spun o poveste adevărată, continuă el. *Știi că vînatul nu e permis decît cu anumite reguli.* Oricine vînează fără permis este aspru pedepsit. Astfel de vînători fără permis se numesc braconieri. Braconierii au nevoie de cîini, ca să le adulmece prada și să le-o aducă. Dar cum să-ți chemi cîinele? Dacă-l fluieri, faci gălăgie și te prinde paznicul. De aceea, braconierii se folosesc de un fluier scurt. Sufli în el... și n-auzi nimic. Totuși, din fluier ies sunete, dar sînt formate din peste 20.000 de vibrații pe secundă. Sînt deci de fapt ultrasunete. De aceea, omul nu le aude, în schimb urechea cîinilor le prinde foarte ușor. Ascuns în tufișuri, braconierul își poate chema astfel liniștit cîinele fără ca paznicul să-l audă.

Jack își holbă ochii, minunîndu-se în sinea lui de ingeniozitatea la care putuseră ajunge gangsterii ăștia.

— Trebuie să știi, continuă Brand, că de fapt acești vînători fără acte în regulă habar n-aveau că se foloseau de ultrasunete.

Ultrasonistul își aruncă din nou privirile pe cadranele aparatelor.

— Ei, să trecem însă la aparatele noastre, zise el arătîndu-le cu mîna. Noi producem aici ultrasunetele cu ajutorul cuarțului, al titanatului de bariu și al altor substanțe.

Din ele se taie lame subțiri. Dacă pe fiecare față a lamei se aplică electricitate, atunci lama începe să vibreze foarte repede și să producă ultrasunete... Înțelegi?

Negrul dădu din cap. Se părea că în ciuda afirmației „boss"-ului că Jack nu ar fi bun decît să-i șteargă pantofii, băiatul pricepea foarte repede. *Privi cadranul și exclamă:*

— Uitați-vă, mister Brand. Aici parcă s-a schimbat ceva...

Brand își aruncă și el ochii.

— Așa e! exclamă el.

Apăsă pe butonul unui telefon și apoi ridică receptorul:

— Anunțați-l pe mister Kirk că e ceva nou. Să vină jos, în cabina ultrasonistului...

. . . .

Afară, marea era neliniștită. Nehotărîtă încă încotro să-și dezlănțuie puterea, își mișca în loc, mereu mai întărîtată, apele verzi-al-

băstrui. Un mormăit neîntrerupt, ca acela al unei fiare înfuriate, pornea din adînc, ajungînd la urechile lui Kirk care, aplecat peste balustrada vaporului privea fascinat agitația aceasta necurmată. Dacă ar fi fost poet, Kirk ar fi spus că e frămîntarea unei vietăți enorme, punînd la cale lupta cu pigmeii plutitori într-o coajă metalică, botezată din nu știu ce motive „Visconte". Kirk era însă o namilă de om în creierul căruia se mișcau foarte puține idei, și pe acestea le putea manevra fără să simtă nevoia de a le așeza în versuri. Așa încît, departe de a căuta asemănări și imagini, creierul lui Kirk lucra febril la o cu totul altă problemă, de natură contabilicească, căutînd să stabilească cu cîte zerouri se va scrie cîștigul din acest business. Această problemă avea să rămînă de altfel nerezolvată, căci, în această clipă, un matelot se apropie de el:

— Sînteți chemat la cabina ultrasonistului!

Kirk înălță plictisit din umeri și se îndepărtă de balustradă. Trebuia să facă acum o adevărată călătorie, să coboare o sumedenie de trepte, pe scări de metal cotite cînd într-o parte, cînd într-alta, după ceea ce părea să fie doar fantezia constructorului. Iar păcătosul acela de Brand îl chema din jumătate în jumătate de oră, acolo, aproape de fundul vasului, unde se aflau instalate cadranele aparatelor complicate. Îl chema ca să-i arate cîte o ridicătură fără importanță a fundului mării sau trecerea unui banc de pești pe care ultrasunetele îl făceau să apară clar pe ecran.

Kirk deschise ușa cabinei și dădu cu ochii de negrul care, aplecat peste umărul lui Brand, urmărea liniile șerpuitoare de pe ecran.

— Ei, Jack! strigă Kirk gîfîind.

Jack tresări și se întoarse.

— Ce cauți aici? șuieră Kirk, care încă nu-și putea trage răsuflarea.

— Am adus... am adus... un pahar... se bîlbîi Jack.

— Nu știi că nu ți-am dat voie să intri aici? Marș afară!

Și, calculînd cu precizie, îl izbi din mers cu piciorul. Jack o șterse repede afară, închizînd ușa în urma sa.

— Eu l-am chemat, spuse Brand încruntîndu-se.

— N-are a face. I-am spus să nu-și bage nasul. Ei, ce mai e nou?

— Vezi formele acestea geometrice?

Kirk tresări. De data aceasta nu coborîse degeaba nenumăratele trepte. Răspunse încet:

— Da, parc-ar fi construite de mîna omului...

— Case submarine? rîse Brand.

— Nu case... Dar aici ar putea fi...

Kirk tăcu, se îndreptă spre telefon, formă numărul căpitanului și-i dădu cîteva scurte dispoziții. Vasul își încetini mișcarea.

— Înregistrează pe film toate detaliile! îi șopti concentrat Kirk lui Brand privind ecranul.

Apoi, ridicînd receptorul, strigă:

— Ați luat coordonatele? Cu precizie, vă rog!...

Se întoarse spre Brand.

— Ia spune-mi, ce adîncime e aici?

— Să vedem...

Brand cercetă curbele, privind cadranele.

— Cam 980 de metri.

— Înregistrezi profilul?

— Da, aparatul înregistrează în mod automat curba.

Kirk privi cu atenție ecranul.
— Și zi, ești sigur că sînt 980 de metri?
— Sigur. Păi uitați-vă! Emițătorul de pe fundul vasului emite o dată pe secundă un semnal scurt. Iată-l aici, înregistrat pe bandă. Priviți linia aceasta. Înțelegeți? Ultrasunetul merge prin apă, atinge fundul, este reflectat și... se întoarce la vas ca un ecou. Acest ecou este înregistrat de un receptor, e amplificat și inscris din nou pe bandă; iată, dincoace, linia astălaltă. Cu cît cele două linii sînt mai depărtate între ele, cu atîta fundul este și el la o adîncime mai mare. De altfel, vedeți, la aparatele noastre adîncimea este arătată direct în metri... Cu ajutorul sondei ultrasonore s-a putut de altfel descoperi cel mai adînc fund marin: o groapă de 10.860 de metri adîncime, în Oceanul Pacific. Și tot cu ajutorul acestui aparat s-au putut descoperi epavele vaselor scufundate, de pildă „Lusitania"...
Brand își luase avînt, dar Kirk se ridică plictisit.
— Lasă asta... Veșnic o iei razna prin tot felul de gropi. Am înțeles, mormăi el. Spune-mi mai bine de ce apar acum semnale atît de brusc pe ecran?
Brand își întoarse surprins privirea și o clipă rămase mut de surprindere. Apoi mormăi:
— Acestea... acestea nu-s semnalele noastre. Aparatul... aparatul recepționează altfel de semnale... Semnale emise de undeva... de undeva din fundul mării.
Kirk nu păru deosebit de surprins.
— Aha! Da, e posibil, spuse el fără să arate prea mult interes, de parcă ar fi fost lucrul cel mai natural din lume ca pe fundul mării să se găsească un emițător de unde ultrasonore.
— Și, continuă el, nu cumva seamănă semnalele astea cu Morse?
Brand privi cu atenție, apoi luă un creion și, în culmea surprinderii, începu să noteze:
„t-r-a-n-s-m-i-t-e..."
— Transmite, strigă Brand.
Kirk clătină din cap.
— Bine, bine, notează mai departe.
Și încetul cu încetul apărură mai multe cuvinte care se închegară în fraze:
„Transmite A-1. Transmite A-1. Galeria E-5 avariată. Conform prevederii — izbucnit panică. Mă folosesc de zăpăceală..."
Brand zîmbi mulțumit și-și frecă mîinile.
— Bun băiat! murmură el. Ei, mai departe?
Pe hîrtie se înșirară alte cuvinte, parcă mai precipitat:
„Planurile nu le am deocamdată. Mîine la aceeași oră urmează transmisie. De notat că..."
Și pe ecran nu mai apărură decît dungile regulate de pînă acum cîteva minute.
— Ce-i asta? întrebă Brand tulburat.
— Mesajul unui pește electric, îi răspunse Kirk în doi peri. De ce s-o fi întrerupt?
Privi încă o dată hîrtia, apoi împinse ușa. De partea cealaltă se auzi un strigăt înăbușit, apoi un zgomot de pași care se îndepărtau în fugă. Kirk ieși repede, dar nu reuși să mai vadă hainele albastre de groom ale lui Jack care o luase, prevăzător, la sănătoasa.

XI. CUTREMURUL

Cei doisprezece oameni închişi în galeria E-5 continuau să izbească în poarta de fier cu instrumentele pe care le aveau la îndemînă. Damian le făcu semn să înceteze. Poarta era solidă, construită anume pentru a izola galeriile de restul minei, în cazul unor accidente neprevăzute şi pentru a rezista la presiuni mari. Inginerul-şef o cercetă atent. Era ermetic închisă. Probabil că se produsese un scurtcircuit în instalaţia electrică exterioară prin care era comandată uşa.

— Nu trebuie să ne pierdem cumpătul, spuse Damian.

— Bine, dar... măştile astea... murmură artificierul...

In minte îi trecu fără voie o scenă tragică din romanul lui Jules Verne „Indiile negre", în care era vorba de o catastrofă minieră...

— Ce e cu măştile, Ştefule? îl întrebă unul din salvatori.

— Au o durată limitată... cîteva ore...

Un fior trecu parcă prin rîndurile celor de faţă. Nu trebuiau să piardă nici o clipă.

— Tocmai de aceea, reluă inginerul Damian, nu are rost să ne irosim puterile. E limpede că trebuie să ieşim cît mai repede de aici. Trebuie deci să încercăm să degajăm poarta. Pe de altă parte, Badea o să observe că întîrziem şi o să dea alarma pînă la urmă.

Fireşte! Cum de-l uitaseră! De bună seamă că avea să-şi dea seama că li s-a întîmplat ceva.

Oamenii se priviră cu un licăr de speranţă. In cel mult douăzeci de minute, ajutoarele trebuiau să sosească.

...Dar, după o jumătate de ceas, ele nu veniseră încă. Nici după o oră. Oamenii începură să se neliniştească.

— Să ştiţi că i s-a întîmplat ceva lui Badea...

— Poate că n-a izbutit să ajungă...

— Gazul! Şi-o fi pierdut cunoştinţa, oftă careva.

— Da... n-avea mască.

O clipă rămaseră nemişcaţi. Apoi se auzi glasul lui Ştefu.

— Să ne reluăm lucrul! Să forţăm poarta!

Lucru... care se dovedi a fi complet inutil. Poarta rezista cu încăpăţinare. Şi, deodată, în încăpere se simţi o zguduitură care-i făcu să alunece, să cadă unii peste alţii. Un cutremur submarin? Tocmai acum? In tot cazul, nivelul apei păru să crească mai repede după această zguduitură. Undeva, în fundul galeriei se auzea acum zgomotul pe care-l făcea apa ce curge sub presiune.

Trecu încă un ceas. Oamenii începură să se simtă obosiţi. Pe Damian îl durea capul. Simţea bătăi ritmice în tîmple. Işi dădea seama că erau pulsaţiile cordului... şi că lipsea aerul.

Ştefu îşi smulse masca de pe obraz.

— N-are nici un rost, strigă el gîfîind. Ne-am dus!

Damian vru să-l împiedice, dar se simţea slab, mai slab decît un copil... Un gînd chinuitor îi juca mereu în minte. Dacă toate astea i se datorau lui? Dacă făcuse vreo greşeală de calcul şi acum totul se prăbuşea sub presiunea apei ca un castel de cărţi? In faţa ochilor lui Damian începu să joace o scînteie albastră. Crezu că are halucinaţii, că în clipa următoare îşi va pierde cunoştinţa. Inchise ochii şi, cu un efort, îi deschise iar... Flăcăruia albastră apăru din nou, jucînd în jurul uşii, ca o fantomă.

In cele din urmă, uşa se prăvăli deoparte. In cadrul ei scliceau nenumărate lumini strălucitoare. Damian se simţi ridicat şi purtat pe sus... Ce era asta ?

Cînd se desmetici, respira în voie aer proaspăt. Se afla întins într-un vagonet. Un străin, înalt, cu părul negru, care-i cădea pe frunte, îl privea atent.

— Ce s-a întîmplat ? murmură Damian. Cine eşti dumneata ?

Tînărul zîmbi, parcă puţin stînjenit.

— Eu sînt reporter-special. Verica e numele meu. Am nimerit la dv. tocmai acum, şi am însoţit echipa de salvare. Grozavă treabă ! Au tăiat uşa cu topitorul electric !...

— V-a anunţat Badea ? întrebă Damian. De ce aţi întîrziat atît de mult ?

Inginerul Stoenescu îl privi mirat.

— Badea ? Nu ştiu cine e... Nu ne-a anunţat nimeni. Am văzut că întîrziaţi şi am venit să aflăm ce s-a întîmplat.

— Aşadar... murmură Damian, Badea a căzut... Au avut dreptate băieţii...

— Ce facem acum ? întrebă un inginer, apropiindu-se de vagonetul lui Damian. S-au luat toate măsurile pentru evacuarea celor intoxicaţi cu gaz.

— Căutaţi-l pe Badea... O fi leşinat pe undeva, în drum... repede, să nu fie prea tîrziu...

Dar căutările fură inutile. Badea nu era nicăieri.

XII. PROFESORUL GODARD SOSEŞTE

Din fericire, fenomenele de asfixiere nu duraseră mult, iar ajutoarele sosiseră tocmai la timp. In trenuleţul care se întorcea spre clădirea principală, oamenii restabiliţi povesteau ce li se întîmplase. La rîndu-i, inginerul află şi despre urmările acelei zguduiri, provocate după toate probabilităţile de un cutremur. Un întreg perete al galeriei de acces către E-5 se prăbuşise, îngropînd şi instalaţia electrică. Cu toate acestea, plafonul gros rezistase în mod onorabil.

Inginerul Stoenescu se opri o clipă, apoi adăugă :

— De altfel, vorba proverbului, nenorocirile nu vin niciodată singure. Şi la noi a fost un accident...

— Ce s-a întîmplat ?

— O tehniciană, desenatoare foarte talentată... şi inginerul Stoenescu şovăi.

Inima lui Damian prinse să bată precipitat. Nu îndrăznea să se gîndească la nimic.

— Nina Roşculeţ... cred că o cunoaşteţi...

— Da, da ! şopti cu voce stinsă Damian. Spune mai repede, omule. Ce s-a întîmplat ?

— A fost găsită în completă necunoştinţă, în biroul dumneavoastră. O comoţie, probabil. Nu ştiu ce s-a putut întîmpla !

Inginerul Damian închise ochii, dar luminile roşii, verzi, portocalii care jucau pe dinainte nu dispăruseră.

— In tot cazul, doctorul spunea că e vorba de un şoc, nu se ştie de ce natură. I-a făcut un tratament de urgenţă şi se pare că, în momentul cînd plecam spre galeria E-5, funcţiile vitale îi reveniseră...

Istovit, de toate eforturile, de toate întîmplările neprevăzute din ultimele ore, Damian se sprijini de bancheta tare a vagonetului...

...In scurtă vreme, ajuns la clădirea de bază, fu examinat de medic, care-l declară „în afară de orice pericol"...

— Doctore, am auzit despre...

— Nina Roşculeţ? întrebă medicul. Da, un caz foarte curios... Şi-a revenit. Dacă ar fi fost descoperită doar cu cinci minute mai tîrziu, n-aş mai fi putut face nimic.

Peste cîteva minute, Damian se afla la căpătiiul Ninei. Fata tresări şi ochii ei obosiţi se înviorară puţin. In aceeaşi clipă, în odaie intră secretara.

— Ai... ai avut un accident, tovarăşă Nina? întrebă Damian.

— Un accident inexplicabil! răspunse ea. Nu-mi pot aminti încă ce mi s-a întîmplat. Am o migrenă îngrozitoare... ştiu doar că am fost găsită în biroul dv...

Tăcu, văzînd-o pe secretară.

— Tovarăşe inginer! spuse aceasta. Am fost anunţaţi că profesorul Godard se află la gara exterioară... Peste un ceas soseşte...

— Bine, mulţumesc...

Cu un zîmbet, Damian părăsi încăperea. Nina se aşeză din nou în fotoliu, privind întristată uşa care se închidea în urma lui.

...Trenul electric care făcea legătura între uzina submarină şi litoral, circula într-un sens şi într-altul o dată la fiecare patru ore, fără nici o întîrziere, atît de regulat încît cei care locuiau pe lîngă „gările" submarine îşi potriveau adesea ceasurile după mersul său.

Privind pe fereastră, omul cu pardesiu cenuşiu îşi dădu seama că tunelul se lărgeşte. In acelaşi timp, trenul începu să reducă din viteza sa considerabilă. Se apropia de punctul terminus — gara submarină nr. 1. Cînd trenul se opri de-a binelea, omul îşi luă geamantanul şi, cu un pas elastic, coborî treptele vagonului. Pe peron îl aştepta o fată blondă, cu ochi albaştri, zîmbitori.

— Profesorul Godard? întrebă ea, îndreptîndu-se către noul venit şi cercetîndu-i chipul uscăţiv.

Acesta nu răspunse. Işi înclină numai capul, posomorît, ca şi cum ar fi recunoscut o gravă acuzaţie.

— Mergem pe aici, zise secretara îndreptîndu-se spre o galerie laterală, mărginită de o parte şi de alta de uşile clădirilor submarine. Cum aţi călătorit?

— Destul de prost. Am avut tot felul de neplăceri, răspunse Godard scurt.

Intrară, tăcuţi, în clădirea centrală. Un lift cu mişcare verticală şi apoi orizontală îi transportă pînă în faţa biroului inginerului-şef. Secretara deschise uşa şi-l invită să ia loc.

— Geamantanul o să vi-l trimitem la camera în care veţi locui, spuse ea. Tovarăşul inginer Damian vă roagă să-l iertaţi cîteva clipe. De dimineaţă s-au petrecut unele lucruri neplăcute...

Profesorul Godard o privi cu o vizibilă surprindere.

— Neplăcute? întrebă el.

Fata îi povesti, pe scurt, cele ce se întîmplaseră. Pe faţa profesorului se putea citi nu numai nedumerirea, ci, parcă, şi un anumit grad de perplexitate.

— *Bine, dar... cum de s-a putut întîmpla o astfel de prăbuşire* şi încă cu infiltraţia apelor? Aşa ceva cred că nu s-a mai petrecut pînă acum?

— Niciodată. De altfel sperăm să readucem repede lucrurile la normal. Acum vă rog să mă iertați. Tovarăşul Damian va veni îndată.

Rămas singur, profesorul se aşeză pentru o clipă pe fotoliu, apoi, devenind pe semne nerăbdător, se ridică şi începu să privească, cu interes, tabelele şi diagramele fixate pe pereți, înfățişînd mersul extracției şi transformărilor „euxilonului". Aşa îl găsi inginerul Damian care, zîmbind, se îndreptă spre el cu mîna întinsă.

— Bine ați venit! Văd că sînteți foarte interesat de producția noastră...

— Este prodigioasă! vorbi entuziasmat Godard. Am aflat însă despre accident...

— Cred că o să-l lichidăm repede... Vom coborî pe fundul mării şi cu acest prilej o să aflăm, probabil, şi care a fost cauza care l-a determinat.

Profesorul exclamă încîntat:

— Bine, dar asta este de-a dreptul pasionant. Să cobori pe fundul mării... Aş dori să particip şi eu, dacă se poate...

— Nu ştiu dacă o să se poată. Pe de o parte, sînteți obosit.

Profesorul făcu cu mîna un semn, ca şi cum ar fi voit să înlăture ca nefondat acest argument.

— Pe de altă parte, astăzi nu este de dorit să coborîți pentru că de fapt, nu ştim ce vom găsi acolo jos. Poate fi foarte primejdios... E vorba de un caz cu totul special, înțelegeți... Desigur că vom face însă, chiar mîine, a doua coborîre, şi atunci, în cunoştință de cauză, vă vom putea lua şi pe dumneavoastră cu noi...

— *În fața argumentelor pe care mi le aduceți o să fiu nevoit* să cedez, deşi trebuie să vă mărturisesc...

Inginerul Damian îl întrerupse:

— Vom putea face însă altceva, chiar azi. Cred că v-ar interesa să asistați la manevrele primei coborîri. Vă invit pe vasul care transportă cupola. Veți vedea multe lucruri interesante...

Profesorul Godard zîmbi bucuros.

— Desigur, mulțumesc foarte mult. Trebuie să ştiți însă că abia aştept să cobor cu adevărat pe fundul acestei minunate mări... şi nu numai dedesubtul acestui fund, ca acum. Ştiți doar că sondajele au dovedit că este cea mai interesantă mare dintre toate celelalte de pe glob. Şi cînd te gîndeşti la trecutul ei...

Profesorul Godard devenise deosebit de volubil. Se ridică de pe scaun şi arătă cu degetul la o hartă a Mării Negre de dimensiuni mijlocii, care se afla deasupra măsuței cu videofon.

— Cauza acestui deosebit interes ştiințific pe care-l prezintă Marea Neagră a apărut atunci cînd, în cuaternar, s-a prăbuşit pragul ce despărțea Marea Neagră de Marea Mediterană şi s-a născut Bosforul, prin care, pentru întîia dată, s-au amestecat apele lor.

— Ei, dacă oamenii ar fi putut să vadă această prăbuşire, ce descrieri minunate ar fi rămas posterității... spuse Damian.

— De fapt, este foarte probabil ca ochii oamenilor să o fi văzut... Dar oamenii apăruseră de curînd, nu ştiau încă să însemneze pe documente durabile pentru generațiile viitoare evenimentele importante la care asistau şi care desigur că-i înfricoşau nespus, cum i-a înfricoşat poate şi acest fenomen.

— Un fenomen care desigur că trebuie să fi fost măreț! Dacă acest prag ar fi existat în zilele noastre, urmă Damian, fără în-

doială că inginerii n-ar fi stat la îndoială ca să-l înlăture prin mijloace artificiale.

— Dar, desigur, cu mai multă dibăcie decît a făcut-o natura! observă Godard.

— Pentru ce?

— Pentru că natura a procedat atît de prost, cum n-ar fi lucrat nici un începător în ale hidrodinamicii. Gîndiți-vă că această cale de comunicație între cele două mări atinge abia 180 de metri adîncime. *O greșeală formidabilă*...

— Care a contribuit la formarea celei mai interesante mări de pe glob, după chiar spusele dv., îi continuă fraza Damian.

— Da, este adevărat. Dar din punct de vedere inginerese rămîne o greșeală. În mod normal, ar trebui să existe, între cele două mări, două feluri de curenți: unul la suprafață, care să aducă apele Mării Mediterane calde și sărate către Marea Neagră și altul la adîncime, în sens invers. Dar, dat fiind că adîncimea Bosforului este numai de aproximativ 180 de metri, nu poate exista cel de-al doilea curent, ci numai cel dintîi, de suprafață. Nu există nici o circulație care să amestece apele de la suprafață cu cele de adîncime. Și iată cum, din oarba joacă nepricepută a naturii, s-au creat, după cum știți, în Marea Neagră cele două zone de ape cu condiții fizice, chimice, biologice și geologice cu totul deosebite, care se ating cam la 150 de metri adîncime. Deasupra — ape aerisite, prin care străbat razele soarelui, viață bogată, plante, pești numeroși. La fund, sub 150 de metri — moarte! Lipsa oxigenului. Împărăția absolută a hidrogenului sulfurat, gazul otrăvitor care însoțește pretutindeni descompunerea...

Inginerul Damian cunoștea toate aceste lucruri, dar expunerea dramatică a profesorului Godard îl captivase fără să vrea.

— Da, spuse el după o scurtă tăcere. Dar însăși moartea aceasta, „împărăția hidrogenului sulfurat", cum o numești dumneata, este totuși cucerită de viață. Acestea de aici — și inginerul Damian făcu un gest care îmbrățișa tot ceea ce-l înconjura — sînt cea mai bună dovadă a victoriei vieții...

Buzele lui Godard schițară un zîmbet curtenitor.

— Într-adevăr. Iată cel mai bun răspuns la expunerea mea poate puțin cam sumbră! Atunci...

— Vă voi conduce la viitoarea dv. locuință subterană și după o oră voi trece să vă iau pentru ca să pornim pe vasul de reparații, dacă sînteți de acord...

XIII. LACUL SUBTERAN

Întors la bază o dată cu evacuații din galerie, ziaristul se interesă unde poate fi găsit directorul uzinei. I se indică liftul din aripa stîngă. Găsi cu ușurință ușa pe care scria „Director", și bătu.

— Intră, se auzi glasul viguros al lui Voicu.

Vertea păși pragul încăperii și, după ce se prezentă, întinse directorului o hîrtie bătută la mașină.

— Iată și ordinul meu de serviciu...

Voicu îl invită să ia loc. Apoi își aruncă ochii pe foaia de hîrtie și, după ce o citi cu atenție, zise cu un zîmbet ușor:

— Bine, tovarăşe ziarist, iţi vom da tot sprijinul pentru ca reportajul dumitale să iasă cit mai bun...

În clipa aceea uşa se deschise şi in birou năvăli inginerul Stoenescu.

— Tovarăşe director! Priviţi ce-am găsit în doza electrică a uşii etanşe, spuse el, gifiind.

Toată fiinţa sa exprima indignare şi furie reţinută.

— Încă o fuzee!

— Vă daţi seama, tovarăşe director... deci nu e vorba de nici un accident, ci de un...

— Sabotaj... spuse directorul pe ginduri, răsucind între degete tubuşorul nichelat.

— Hm, interesant, zise ziaristul. Mi se pare că aţi mai găsit un tub asemănător?...

— Adevărat... l-am predat organelor in drept împreună cu lemnul găsit pe linia trenuleţului. Specialiştii au stabilit că este vorba de o fuzee ultrasonică.

— Da, da, lucrul a fost bine ticluit, spuse gînditor directorul. Ultrasunetele emise de aceste fuzee pun intr-o stare de vibraţie moleculele care formează rocele. Aceste vibraţii sînt atît de puternice încît distrug edificiul molecular...

— In felul acesta stînca cea mai rezistentă devine o masă amorfă, spuse agitat inginerul.

— Şi totul... fără zgomot... adăugă ziaristul, părînd a cumpăni situaţia.

O clipă păstrară tăcerea, gîndindu-se cu toţii la acelaşi lucru.

— S-ar putea, deci, rupse în cele din urmă tăcerea Voicu, s-ar putea ca acestei fuzee să-i datorăm cutremurul. Dacă e aşa, e şi bine, e şi rău. E bine, pentru că înseamnă că nu rezistenţa slabă a construcţiei e de vină, şi e rău pentru că un duşman ticălos a izbutit să se strecoare între noi şi să-şi pună in aplicare planurile criminale. Aruncă cu ciudă ţigara aprinsă in scrumieră.

— Ei, eu am plecat, tovarăşe director, se ridică Vertea şi-i întinse mîna. O să ne mai vedem...

Ziaristul ieşi. Afară la uşă il aştepta ascultător cîinele lup.

Cei doi priviră o clipă în urma sa. Apoi directorul se apropie de telefon şi formă un număr.

— Vorbeşte Voicu. Căpitanul Panciu? Da, a fost ziaristul... Ordinul de serviciu cu numărul 075434. Bine... am înţeles. Da, vom fi cu ochii în patru.

...Vertea se urcă în trenuleţul electric care pleca spre exterior. Cîinele se aciui la picioarele sale. Parcurseseră mai bine de jumătate din drum, cînd Vertea zări deschiderea unui tunel lateral. Deschise un carneţel şi privi cu atenţie o hartă minusculă. Vasăzică, aici se făcuseră primele încercări ale rezistenţei betolitului. Ulterior se renunţase la ele. Predominau rocele calcaroase.

Vertea profită de faptul că trenul mergea încet, panta fiind îndeajuns de înclinată, şi sări cu uşurinţă. Fluieră uşor şi într-o clipă cîinele fu lingă el. Vertea se lipi de perete şi aşteptă pînă cînd zgomotul trenului se pierdu in depărtare. Apoi, convingîndu-se că nu e nimeni în apropiere, o porni prin tunelul lateral ce se deschidea in faţă.

Aici era întuneric beznă. Vertea scoase din buzunar o lanternă. Lumina vie lunecă de-a lungul pereților albicioși, cioplițí grosolan.

— Hai, Negruț, ia-o înainte, își îndemnă el cîinele.

Acesta alergă, adulmecînd. Vertea cercetă totul atent. Nu se zărea nicăieri vreo deschizătură cît de mică.

Merseră astfel mai bine de-o jumătate de oră, cînd se pomeniră în fața unor stînci prăvălite care închideau tunelul. Blocurile de calcar fuseseră pe semne smulse din pereți printr-o explozie asemănătoare celor din minele de cărbuni. Era clar: mai departe nu se putea merge. Şi totuşi, Vertea iscodi cu lanterna fiecare crăpătură, fiecare bloc în parte. Lovi cu gheata, dar peste tot suna a plin. Negruț alerga de colo pînă colo scoțînd scurte lătrături de enervare. Vertea se așeză pe un bloc și stinse lanterna. Se gîndea ce avea de făcut. Deodată, auzi cum Negruț scormonește înfrigurat cu labele de parcă ar fi găsit ascunzătoarea unui os.

Vertea aprinse lanterna și-și văzu cîinele cu botul într-un ungher pe care-l tot zgiria cu ghiarele.

— La o parte, Negruț... !

Cîinele ascultă supus. Vertea cercetă atent locul. Într-adevăr, era o gaură nu prea largă, dar, după toate probabilitățile, adîncă. Ziaristul scoase bricheta și-o aprinse. Flacăra începu să tremure, mai mai să se stingă.

— Mda, își zise Vertea, un curent de aer. Vasăzică dincolo de acest bloc este un gol și, poate, și unele surprize.

Cercetînd cu atenție blocul, Vertea descoperi cu satisfacție că acesta nu era prins între celelalte și că putea fi tras afară. Opintindu-se din greu, izbuti să-l scoată. De sus se scutură praf de calcar care-i intră în ochi, usturîndu-l. Ziaristul se strecură cu băgare de seamă în deschizătură. Era un tunel scund, prin care trebuia să se tîrască pe genunchi și pe coate. În privința aceasta, Negruț nu avea nici o dificultate. De aceea, i-o luă cu mult înainte. Curînd, însă, bolta se ridică treptat și Vertea putu să umble în picioare. Tunelul șerpuia urcînd ușor în pantă. De la o vreme, începu să se lărgească simțitor. Deveni pur și simplu un drum între doi pereți înalți de stîncă. Vertea auzi un zgomot surd ca un huruit înfundat.

— Apă !

Şi, într-adevăr, peste puțină vreme ajunse pe marginea unui lac subteran. Apa era limpede și, pesemne, adîncă. Vertea nu izbuti să-i vadă fundul în lumina lanternei sale. Şi acum ? Ce era de făcut ? Mai departe nu putea merge. N-avea nici barcă și nici peretele de stîncă nu permitea să ocolească lacul. Vertea se rezemă de perete. Să se întoarcă înapoi ? Ar fi însemnat să renunțe la una din ipotezele sale. În definitiv, unde se afla acum ? După cîte își închipuia, la cîțiva zeci de metri sub fundul mării. Dar unde anume ? Aici era un singur răspuns : în sectorul sudic al litoralului nostru. Puținele cunoștințe de geologie pe care le avea și cele pe care le dobîndise cînd se pregătise pentru această călătorie se refereau la faptul că în această regiune natura înfăptuise unele ciudățenii unice în felul lor : fundul calcaros al mării ascundea sub el peșteri și grote poate mai surprinzătoare decît acelea de la suprafața pămîntului. Vertea zîmbi. Nu trecuseră decît vreo două zile de cînd se dăduse drept aspirant în științe geologice, pentru a cîștiga încrederea Irinei Teodoriu și acum se zgîia ca un elev de liceu la țurțurii aceia uriași

de calcar ce atîrnau din tavan căutînd să-şi amintească cum se numeau, stalactite sau stalagmite.

Deodată, lumina lanternei se opri pe malul opus al lacului, care măsura vreo sută şi ceva de metri în diametru. Vertea îşi încordă privirea. I se părea, sau acolo era într-adevăr un obiect care semăna cu o luntre? N-ar fi fost deloc exclus. In definitiv, dacă cineva trecuse pe aici, folosise fără îndoială o luntre.

— Negruţ! strigă el.

Cîinele sărea încoace şi încolo, nerăbdător să-şi primească misiunea. Vertea scoase din buzunar un ghem dintr-o fibră plastică extrem de rezistentă. Legă un capăt de zgarda cîinelui, după care îi strigă:

— In apă, marş!

Cîinele intră ascultător în apa rece ca gheaţa. Işi lăsă urechile pe spate şi, ridicînd botul în sus, începu să înoate. Vertea îi lumina traseul cu lanterna. In cele din urmă, Negruţ ajunse dincolo. Ieşi din apă şi se scutură îndelung, împroşcînd stropii de jur împrejur. Vertea îl lăsă să se odihnească puţin, apoi trase uşor de aţa plastică. Cîinele intră din nou în apă.

— Inapoi! strigă Vertea.

Strigătul se amplifică sub bolta înaltă. Cîinele se întoarse pe uscat. Vertea manevră aţa căutînd să-i dea cîinelui o mişcare laterală. Negruţ se agita încolo şi încoace, neştiind ce să facă. In cele din urmă, ajunse în dreptul a ceea ce Vertea luase drept barca. Vertea trase de aţă şi cîinele se urcă pe ridicătura aceea neagră.

— Culcat! strigă el şi Negruţ se întinse ascultător.

Vertea trase din nou de aţă. Aceasta se întinse parcă gata-gata să se rupă. In cele din urmă, obiectul se desprinse de pe ţărmul celălalt şi pluti uşor spre mijlocul lacului. Acum, nu mai încăpea nici o îndoială. Era o barcă pneumatică, pentru o singură persoană. Instalat comod în ea, Negruţ făcu drumul înapoi privind cu capul într-o parte şi cu urechile ciulite la apa care susura uşor frecîndu-se de fundul de cauciuc al bărcii.

Vertea traversă cu uşurinţă lacul vîslind cu o lopată scurtă de aluminiu, pe care o găsise în fundul bărcii pneumatice. Cobori pe malul celălalt şi primul lucru care-i sări în ochi fură urmele proaspete de paşi în nisipul moale. Porni repede spre galeria ce se deschidea în faţă.

Cu toate că aerul era cu mult mai curat ca în galeria E-5, totuşi şi aici se făcea simţită lipsa oxigenului şi prezenţa hidrogenului sulfurat. Vertea se simţea obosit şi respira din ce în ce mai anevoie. Trebui să-şi încetinească mult pasul. Cum de nu-şi luase o mască cu aeraţie independentă? Această imprudenţă ar putea să-i fie fatală.

La un moment dat, galeria prin care mergea se închise. Vertea işi dădu seama că se află în fundul unei fîntîni cu trepte săpate în perete. Fără să stea pe gînduri începu să se caţere, ajutîndu-se cu o singură mînă. Cu cealaltă îl susţinea pe Negruţ, pe care îl luase pe umeri. Urcă în felul acesta vreo douăzeci de metri. Cînd ajunse sus, inima îi bătea să se spargă şi sudoarea îi şiruia pe frunte. Se opri o clipă, să-şi reia răsuflarea. Lumina lanternei se plimba pe pereţi scoţînd pretutindeni din întuneric diferite arătări pe care le cioplise apa în peretele calcaros al grotei.

Deodată, însă, cercul de lumină se opri pe un chip mare de piatră. Chipul avea ceva grotesc și înspăimîntător. Desigur un capriciu al naturii. Opera sculpturală a apei ce-și face loc prin calcare. Fascicolul de lumină producea un joc de umbre care parcă însuflețea acest zeu al mării. Dacă Vertea n-ar fi știut precis pentru ce se află aici, ar fi fost gata să creadă că a nimerit în lăcașul lui Poseidon [1].

Deodată Vertea tresări. Un zeu primitiv?! Și la urma urmei, de ce nu? Vertea își înălță lanterna de-a lungul zidului și identifică resturile unui altar cioplit în stîncă de o mînă omenească. Lucrurile deveneau din ce în ce mai interesante. „Va trebui să cercetez toate astea cu amănunțime" — își spuse el.

Deodată, de undeva de sus căzu o pietricică. Negruț începu să latre cu furie. Vertea duse mîna cu repeziciune la buzunarul de la spate. Dar în aceeași clipă două fulgere scurte despicară întunericul. Lanterna se stinse brusc și Vertea se prăbuși la pămînt.

XIV. CUPOLA COBOARĂ PE FUNDUL MĂRII

Apa continua să pătrundă cu putere în galeria E-5. Primejdia continua să crească cu fiecare oră. Repararea galeriei nu mai putea întîrzia și, cum din interior nu se mai putea face nimic, era necesar să se intervină din exterior. Trebuiau deci să coboare, în termenul cel mai scurt, pe fundul mării.

Echipa fu repede alcătuită. Inginerul-șef ținuse neapărat să o conducă chiar el.

Trenul îi aduse repede la suprafață, la țărm, vasul special, gata echipat, îi aștepta, și îndată ce se îmbarcară sirena dădu semnalul de ieșire în larg.

În scurt timp, aveau să ajungă deasupra locului corespunzător galeriei E-5. Între timp, inginerul Damian îi arăta profesorului Godard *cupola cufundătoare, care la prima vedere semăna cu un cheson* imens.

— E numai un simplu cheson? întrebă profesorul cu un ton în care încerca să-și ascundă dezamăgirea.

Se știe că pentru a munci pe fundul apei la construcția podurilor, a tunelelor de sub apă, a stațiunilor de metrou și a fundamentelor adînci, se întrebuințează chesoanele. Aceste chesoane sînt formate dintr-un fel de clopot uriaș, construit din fier masiv sau beton armat. În acest clopot, presiunea aerului se menține, cu ajutorul unor compresoare, egală cu presiunea apei la nivelul fundului chesonului. În acest fel, apa este împiedicată să pătrundă în acest clopot și se pot îndeplini diferite munci pe fundul apei.

Aceste lucruri îi erau desigur cunoscute profesorului Godard. De aceea, inginerul Damian îi răspunse:

— Pentru a lucra la o adîncime de cîteva sute de metri, nici un cheson nu este potrivit, întrucît, după cum știți, oamenii n-ar putea rezista la presiunea uriașă necesară pentru a izgoni aerul.

— Atunci, care e metoda utilizată de dumneavoastră?

— Metoda? Damian zîmbi. E foarte simplă. Vedeți această cupolă uriașă? Partea ei cea mai importantă este o cameră mică in-

---

[1] *Poseidon — zeul mării la grecii antici.*

terioară, perfect etanşă, în care oamenii aşteaptă pînă cînd cupola ajunge la fund. În această cameră, presiunea aerului poate fi uşor menţinută la normal. O dată ajunsă pe fund, marginile cupolei prevăzute cu nişte mecanisme speciale se înfig destul de adînc în sol. După aceea, apa este înlăturată şi în interior se menţine presiunea şi temperatura normală.

— Pare simplu, zîmbi Godard, şi totuşi... cîte dispozitive ingenioase şi invenţii au fost probabil necesare pentru a pune la punct această cupolă scufundătoare !...

Deodată, inginerul tresări. Rezemată de balustradă zărise o siluetă pe care nu se aştepta cituşi de puţin să o vadă aici, pe bordul vasului. Îşi ceru scuze şi se îndreptă repede spre ea.

— Tovarăşă Roşculeţ !

Nina tresări şi se întoarse spre el.

— Ce cauţi aici ? o întrebă Damian.

Fata roşi, privi o clipă scîndurile ude ale punţii, apoi îşi ridică fruntea şi i se uită drept în ochi.

— Ştiam că plecaţi... că o să coborîţi iar pe fundul mării, într-o expediţie mai periculoasă ca în alte dăţi... şi voiam să vă petrec...

Inginerul Damian se rezemă de balustradă şi-i luă mîna într-a sa.

— Spune-mi, nu sînt lămurit... întrebuinţezi acum pluralul persoanei a doua sau forma de politeţe pentru singular ?

Nina îşi desprinse mîna dintr-a lui.

— Rîzi de mine. Ei, uite, de fapt... am vrut să fac o plimbare pe mare. Asta e !... zise ea cu o uşoară cochetărie.

— Adevărat... Nina ? Numai asta ?

Fata îşi întoarse repede capul.

— O să fie într-adevăr periculos ? întrebă ea căutînd să ia un ton oficial.

Inginerul Damian o prinse de umeri şi o sili să-l privească.

— N-o să fie nici un pericol şi... ştii... Damian îşi căuta deznădăjduit cuvintele... Îţi mulţumesc pentru că... pentru că...

Nu reuşi să spună nimic mai mult, dar în ochii lui se putea citi limpede ceea ce căutase să afle, la rîndu-i, din privirea Ninei.

. . . .

Vasul începu să-şi încetinească mersul şi în curînd se opri. Ajunsese deasupra galeriei E-5. Inginerul Damian dădu semnalul şi cei şase oameni care formau echipa de reparaţie urcară în camera din interiorul cupolei. Acolo se aflau depozitate şi numeroasele unelte de care aveau să se folosească, o dată ajunşi pe fundul mării.

Încetul cu încetul, cu un uruit asurzitor, o puternică macara ridică cupola şi o lăsă în apă. În cabina izolată în care se aflau oamenii nu se auzea însă aproape nici un zgomot, doar o vibraţie surdă şi continuă.

Deodată cineva observă :

— Merge cam încet. Nu vi se pare ?

Inginerul-şef privi tabloul de bord. Cadranul de adîncime indica 150 de metri.

— Da, viteza de coborîre pare să fie redusă.

Ridică receptorul şi apăsă butonul soneriei :

— Ce s-a întîmplat ?

De departe, o voce subţire îi răspunse :

— Nu-i nimic, nu vă neliniştiţi. Nu vrem să forţăm motorul...
Pe bancheta din cabina ingustă Damian cercetă cronometrul.
— Chiar cu viteza asta, tot ajungem în scurtă vreme.
Intr-adevăr, o zguduitură îi vesti că marginile cupolei uriaşe atinseseră fundul. Acum urma etanşeizarea care se făcea automat. Prin această operaţie fundul mării era strins unit cu marginile cupolei.
O sonerie răsună în cabina in care cei şase oameni aşteptau cu nerăbdare.
— Semnalul! exclamă Dincă.
— Putem ieşi! zise inginerul-şef, ridicîndu-se de pe banchetă.
Manevrară uşa ermetică a cabinei şi, cu ajutorul unei scăriţe, coborîră unul cîte unul pe fundul mării.
In acelaşi timp, se aprinseră cîteva reflectoare puternice, fixate în mai multe puncte ale bolţii.
Acum, trebuiau să caute locurile în care se produsese spărtura şi să le repare cu un „chit" special — o varietate a aceluiaşi betolit obţinut cu ajutorul euxilonului şi care se solidifica cu repeziciune sub apă, devenind de-o rezistenţă extraordinară.
In lumina reflectoarelor, fundul mării părea negru-verzui, ca o lavă. Oamenii lucrau atenţi, cu grijă, mişcîndu-se repede.

XV. TEMPLUL LUI POSEIDON

Omul ascultă atent. Auzise clar bufnitura— aşadar, ochise bine. Cel care-l urmărea căzuse. Nu mai vedea nimic, dar nu voia să aprindă lampa. Se temea ca urmăritorii săi să nu fi fost mai mulţi la număr. În acest caz, lumina ar fi putut să-l trădeze. Pe urmă, aproape nici nu mai avea nevoie de ea; cunoştea drumul şi cu ochii inchişi. Il parcursese doar de atîtea ori!
Îşi puse pistolul în buzunar şi, cu pas elastic şi rapid, porni mai departe. Trecuse o bucată de vreme şi omul socotea că lucrurile se orinduiseră iar cît se poate de bine, cînd, deodată, auzi un zgomot din urmă. La început nu-i veni să creadă. Se opri pentru o secundă să asculte. Intr-adevăr, nu se înşelase. Ce putea să fie? Nu mai avea decît cîţiva zeci de paşi pînă la ultima etapă a acestui drum submarin... Fără să mai stea în cumpănă, o luă la fugă. Desigur, ăsta era singurul lucru cuminte! Trebuia să cîştige timp!...
In urma sa, tropăitul acela ritmic se apropia vertiginos. Omul aprinse lampa. La cinci metri înaintea sa se afla întinderea liniştită a apei, mărginită aproape de jur împrejur de peretele stîncos. Aşadar, era salvat? Dar, în clipa in care acest gînd îi trecu prin minte, un corp greu se năpusti asupră-i, răsturnîndu-l. Lampa rămasă aprinsă se rostogoli, prinzînd în fascicolul ei o scenă de luptă îndîrjită.
Un om şi un cîine. Negruţ încercă să apuce beregata omului, dar acesta ştia să se apere. Izbutise să se rostogolească cu faţa în sus şi aplica lovituri de picior, pîndind un prilej favorabil pentru a se ridica sau pentru a-şi vîrî mîna în buzunar, la pistol. Negruţ părea însă o furie dezlănţuită. Parînd cele mai multe din loviturile celui culcat, se repezea fără milă la mîinile sale, muşcîndu-i-le şi zgiriindu-i-le. Un moment, omul întrezări, departe, în fundul galeriei, o licărire care se apropia încet. O altă primejdie se apropia... şi poate mai mare. Situaţia devenise desperată. Cu un ultim efort, omul îşi

lipi genunchii de corp și apoi destinzîndu-și brusc picioarele, îl lovi pe Negruț drept în mijloc azvîrlindu-l la cîțiva pași. Iute ca o săgeată, omul se ridică și se azvîrli în apă. Negruț se apropie de malul subteran, privi o clipă nedumerit apa care se desfăcea în ochiuri mereu mai largi în jurul punctului în care se scufundase omul. Se aruncă în apă și începu să înoate, fără prea multă convingere, pînă la peretele stîncos. Apoi, dezorientat, lătră de două-trei ori și se înapoie pe mal, privind, fără să înțeleagă, întinderea netedă ca oglinda.

Intre timp, lumina din fundul galeriei se apropia mereu. Vertea mergea cu greutate, ținîndu-și mîna stîngă strînsă la piept. Privi în jurul său. Nu, nu mai exista nici o altă galerie laterală pe unde omul ar fi putut să fugă. Doar înapoi — și atunci ar fi trebuit să treacă pe lîngă el — sau înainte prin apă, dar în acest caz s-ar fi împiedicat de zidul de piatră. Și totuși... omul dispăruse.

Vertea se așeză pe un bolovan gemînd ușor. Era amețit și abia izbutise să se tîrască pînă aici. Incercă să-și adune gîndurile. Oare omul care trăsese în el, imobilizîndu-i mîna, se aruncase în apă cu gînd de sinucidere? Exclus. Atunci, însemna că pe aici, pe undeva, mai exista... Da, asta era... Trebuia căutată ieșirea pe care o folosise omul. Vertea se ridică și începu să cerceteze cu atenție locul, la lumina lanternei sale. Deodată, văzu un obiect care zăcea la vreo doi metri de mal, acolo unde avusese loc lupta. Se apropie de el... Era un aparat fotografic. Tocmai îl băgase în buzunar cînd Negruț începu să latre cu furie. Vertea se apropie de bolovanul pe care-l zgîria cîinele.

Impinse bolovanul de o parte. In spatele lui era o nișă nu prea mare. In adîncul ei, Vertea găsi un costum de scafandru foarte ușor, din plastic, cu un aparat de respirat portativ bun pentru adîncimi mici. Vasăzică, asta era.

Vertea îl mîngîie pe Negruț.

— L-ai pus să facă o baie zdravănă. Nu-i nimic, pînă la urmă tot îl pescuim noi...

Ziaristul scoase din buzunar o cutiuță plată din care desprinse un fir subțire metalic prevăzut la capăt cu o bucșă ascuțită. Infipse bucșa în peretele peșterii și răsuci un buton de pe capacul cutiuței. Curînd se aprinse un becușor roșu, semn că unda fusese recepționată. După o clipă de gîndire, Vertea spuse ca pentru el:

— Mda... Și acum să transmitem prima parte a reportajului la redacție...

Și începu să bată repede morse pe manipulatorul minuscul.

...Omul ieși la suprafață. De-abia își mai trăgea sufletul. Trebuise să străbată apa fără ajutorul costumului și, cu toate că nu era o adîncime prea mare, presiunea fusese greu de suportat. Trase de cîteva ori adînc în piept aerul proaspăt, sărat și încercă să se orienteze. Da, acolo, nu departe, la vreo cincizeci de metri, se afla malul. Valuri line se rostogoleau înspumate.

Omul ajunse repede la mal înotînd mai mult sub apă, pentru a nu fi cumva descoperit. Apoi se tîrî pînă într-un loc ferit și se trînti în nisip la adăpostul unor tufișuri. După efortul făcut gîfîia din greu. Fața îi era zgîriată și un rictus îi strîmba din vreme în vreme gura.

Iși pipăi buzunarul de la piept. Da, toate erau la locul lor. Dar partea cea mai grea mai rămînea de îndeplinit. Și acum îl mai vîjîia

în urechi vocea aceea nesuferită, care nu ştia altceva decît să dea ordine :

„...iar omul acela trebuie să treacă în lumea celor drepţi. S-a-nţeles ? Accident, crimă, sinucidere, te priveşte. Rezultatul contează ! Pentru ei va fi o pierdere ireparabilă şi o întîrziere de lungă durată ! Executarea !"

Un fior zgîlţîi convulsiv trupul omului întins în nisip. Părea o fiară hăituită, istovită, frîntă...

XVI. ULTIMA ACŢIUNE

Maistrul Petre Vevera privea cu atenţie acele cadranelor care traduceau activitatea pompelor de mare adîncime. Totul mergea foarte bine : ca un ceasornic funcţiona pompa ce trimitea aer proaspăt în clopotul care acum se afla la o adîncime de o mie de metri. Acele indicau şi bunul mers al pompelor care controlau automat presiunea, avînd singure grijă ca aceasta să nu se ridice sau să nu scadă dincolo de ceea ce reprezenta „normalul".

Petre Vevera zîmbi satisfăcut, mîngîindu-şi mustăcioara sură. Adeseori, în imaginaţia sa, pompele erau asemănate unor telegari focoşi, care tropăiau în galopul pistonului. Murmură mulţumit :

— Aşa, armăsarii tatii ! Ia te uită ce frumos aleargă !

Peste duduitul înfundat al motoarelor, un zgomot de paşi răsună pe podeaua metalică. Cineva se apropie de el. Părăsind pentru o clipă cadranele, Petre Vevera îşi întoarse privirea şi zărindu-l pe cel care venea, se încruntă.

— Hei, ce cauţi aici ? Nu ştii că e interzis ?

Celălalt zîmbi strîmb, arătîndu-şi dinţii galbeni, pătaţi de nicotină.

— E, parcă tu respecţi regulamentul ? Nu te-am văzut eu adineaori fumînd ?

Petre Vevera sări în sus, roşu la faţă.

— Eu ? M-ai văzut tu pe mine ? Eu să fumez aici, în sala pompelor ? Asta-i... asta-i nemaipomenit ! Ce obrăznicie !

— Hai, nu te înfuria, zise nepăsător omul, dîndu-şi şapca pe ceafă şi scărpinîndu-se liniştit. Spune-mi mai bine cum merg drăciile astea ?

— Ce-ţi pasă ? strigă Petre Vevera, fierbînd. Ieşi afară !

Celălalt dădu din umeri.

— Bine, ies, nu te mai agita aşa. Dar... ia spune, ce-i asta ? exclamă el. De ce se mişcă acul ăsta aşa ?

Petre Vevera se întoarse ca ars să privească indicatorul. În focul discuţiei cu intrusul, uitase cu totul de pompe. Cercetă cadranul, dar nu observă nimic neobişnuit. În aceeaşi clipă, îl străbătu o durere cumplită. O fracţiune de secundă i se păru că acolo, înăuntrul craniului, îi explodase ceva... Apoi, nu mai simţi nimic...

Cu acelaşi zîmbet strîmb, omul privi o clipă bătrînul prăbuşit la picioarele sale. Apoi se aplecă, îl trase de picioare şi-l pitî între două agregate. Cu paşi iuţi se îndreptă spre tabloul de comandă al pompelor, îl examină, suci cîteva butoane şi decuplă mai multe pîrghii. „În regulă !" — se felicită omul pentru reuşita operaţiei. Sosise deci la timp.

Cei cărora prezența sa aici li s-ar fi părut bizară, coborîseră de o oră pe fundul mării.

. . . .

Damian își privi mulțumit oamenii. Erau tot unul și unul. Iată-l pe bătrînul Dincă, alături de care construise cele mai multe dintre galeriile de aici. Iată-l și pe fiul său Victor, cu care lucra cot la cot, un flăcău inimos de vreo 20 de ani.

De la o vreme îl cuprinse o ușoară neliniște. Privi în jur. Se intîmpla ceva curios. Sub boltă totul era aparent normal. Încercă să-și analizeze senzațiile. Simțea acum că i se înfundă urechile și auzea pocnituri care nu existau in realitate. O durere surdă îl făcu să-și ducă palmele la urechi.

Ce se intîmpla? Sudori reci îl trecură dintr-o dată. Transpirase și totuși nu era prea cald. Oasele feței îl dureau...

Nu, nu neliniștea era cauza tuturor acestor fenomene... Brusc, își dădu seama și deveni palid. Creștea presiunea! Undeva era un defect la pompe? La etanșeizare? Nu putea ști. Dar astea... astea erau simptomele suprapresiunii pe care, fără îndoială, le aveau și ceilalți.

Ii privi îngrijorat. Erau prea cufundați in munca lor ca să-și dea seama. Aplecați, Dincă și fiul său lucrau la astuparea fisurilor cu betolit. Dar iată că bătrînul își îndreptă trupul și se scutură, ca și cum ar fi vrut să alunge ceva neplăcut.

Ce puteau face? O clipă Damian stătu la îndoială. Apoi, luă o hotărîre. Se îndreptă spre clopotul de alarmă.

— Spre cabină! strigă el.

Toată lumea își întrerupse lucrul.

Urcară iute scările de fier. Ușa ermetică fu închisă. În cabină presiunea era de asemenea ridicată, dar nu mai crescu. Încetul cu încetul organismul începu să se obișnuiască, să se adapteze. Dar cît aveau să rămînă aici? Pentru cît timp avea să le ajungă oxigenul? Ce se întîmplase în cupolă?

Nerăbdător, inginerul-șef ridică receptorul, sună. Nici un răspuns. Legătura cu suprafața nu mai funcționa!

XVII. „OM LA APĂ!"

Omul privi cu atenție cadranele pompelor care deserveau clopotul. Perfect. Acele jucau de parcă ar fi înnebunit. Privirea îi lunecă la trupul neînsuflețit al maistrului Vevera.

— Morții nu vorbesc, își zise satisfăcut omul. Da, hotărît lucru, de data aceasta am avut noroc! Mai ales că nătăfleții din șalupa de alimentare au crezut chiar că am o comunicare pentru inginerul-șef. Pot să mă felicit! Iată cît valorează o legitimație bine falsificată. Un rînjet îi dezgoli dinții galbeni. Cît despre cei din clopot... Cred că nu se simt prea bine la ora asta. Ar putea să-și scrie ultimele impresii din fundul mării!

Omul rînji din nou. Deodată se auzi o sonerie.

Omul privi în dreapta și în stînga, speriat. Soneria suna mereu, cu un tril pătrunzător. Dacă se auzea dincolo de ușă și venea cineva aici, tocmai acum? Unde dracu era oare soneria asta?

Se uită cu atenţie şi încercă să-şi dea seama de unde venea sunetul. Parcă de aici, din dulapul ăsta metalic. Trase un sertar. Sunetul se auzi puternic. Da, asta era. Un telefon de alarmă. Fără să stea pe gînduri smulse receptorul şi-l trînti jos. Din receptor se auzea un strigăt înfundat:

— Alo! Alo! Răspunde... Alo!

Omul făcu un semn cu mîna. Strigătul acesta din adîncuri era prea slab pentru a putea fi auzit de cineva.

Tiptil, fără să facă zgomot, înaintă spre uşă. Se mai uită o dată îndărăt. Totul era în ordine. Vasăzică, era în cîştig de timp. Nu se alarmase nimeni. Acum, putea să se retragă liniştit. Se pipăi la buzunarul de la piept. Da, toate erau acolo. Dacă lucrurile vor merge bine, peste un ceas va fi departe. Şi atunci...

Apăsă cu atenţie clanţa şi împinse uşa. Pe sală nu era nimeni. Voi să închidă uşa... dar ceea ce văzu îl făcu să înlemnească. În dosul uşii, rezemat de perete se afla un om ale cărui trăsături le recunoscu îndată. In mînă, acesta ţinea un revolver.

La rîndul lui celălalt, după ce-şi reveni din prima clipă de bulmăceală, încercă să ducă mîna la piept, unde-şi ţinea pistolul, dar nu avu timp.

— Ţine-ţi mîinile liniştite, spuse calm omul, care nu era altul decît profesorul Godard. Nu te enerva. Nu-i nimic, se mai întîmplă...

— Ce... ce vrei?... murmură celălalt.

— Ce să vreau, dragă Călinescule? A, pardon, am aflat că ţi-ai schimbat numele. Aici, te numeşti... nu-i aşa... dar, cum te numeşti, de fapt?

— Lasă-mă... lasă-mă să plec... murmură omul, cu faţa albă ca varul.

— O, dar de ce te grăbeşti aşa? întrebă Godard, jucîndu-se cu revolverul. Nu ne-am văzut de atîta vreme şi acum vrei să mă părăseşti atît de repede? Nu-i frumos din partea ta, Călinescule... Nu-i frumos!

Godard vorbea liniştit, fără grabă, ca şi cum s-ar fi întîlnit la un colţ de stradă cu un prieten pe care nu l-ar fi văzut de multă vreme.

— Şi pe urmă, de ce nu mă inviţi înăuntru?

Cu o mişcare a pistolului, îi făcu semn omului — pe a cărui faţă se întipărise o expresie de spaimă — să intre înapoi, în cameră. Îl urmă şi el, şi închise cu o mînă uşa de metal.

— Ultima dată cînd ni s-au intretăiat drumurile a fost parcă la Paris, nu? Mă aflam într-o situaţie cam delicată, nu-i aşa, Călinescule? murmură Godard, arborînd un zîmbet foarte curtenitor. Atunci erai tu cu o jucărie de asta în mînă, iar eu... Ei, dar astea au trecut...

Omul din faţa lui Godard îşi trecu cu greu limba peste buzele uscate.

— Da, au trecut... murmură el. Acum... acum aş vrea să mă laşi să plec...

— Bine, dar avem tot timpul în faţa noastră! spuse Godard, înălţînd sprîncenele mirat. Sau... poate ţi-e teamă, Călinescule? Iar ai făcut vreo poznă? Ţ-ţ-ţ!... şi Godard îşi clătină capul, dojenitor — nu te mai laşi de drăcii... Şi nici nu mi-ai spus măcar... cum te cheamă acum... Taci? Aici eşti un muncitor foarte conştiincios, nu-i aşa? Nu! Nu face mişcări imprudente. Am un revolver foarte

prost, ştii... porneşte cîteodată fără nici un motiv. De altfel, în meseria noastră e foarte bine să ai o astfel de jucărie.

— Nu, n-ai să tragi... murmură omul privindu-l ţintă. Trebuie să-mi dai drumul... Eu ştiu despre...

— Nu ştii nimic despre... murmură Godard amuzat...

— *Ascultă-mă, ascultă-mă... ai nevoie de tăcerea mea...*

— Ai să taci oricum, zise Godard făcînd un gest elocvent cu pistolul. Unde sînt hărţile ?

— Hărţile ? Care hărţi ?

— Hai, nu mai face pe prostul. Dă-le-ncoa repede... Poate să vină cineva.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti...

În clipa aceasta Godard făcu o greşeală. O clipă privirea îi lunecă pe podea şi descoperi, înghemuit, trupul lui Petre Vevera. Atita fu deajuns. Cu o mişcare desperată, celălalt se aruncă asupra lui Godard, răsucindu-i mîna în care ţinea pistolul. O luptă sălbatică se încinse pe loc. Era greu să-ţi dai seama care dintre cei doi avea să învingă. Se luptau în tăcere, străduindu-se să facă cît mai puţin zgomot. Omul în salopetă îi repezi un pumn în tîmplă lui Godard, care se clătină ameţit, se împiedică de un scaun şi căzu pe spate. Călinescu îşi scoase fulgerător pistolul. Dar înainte de a putea declanşa încărcătura electronică, se prăbuşi la podea.

Godard, într-un efort supraomenesc, reuşise să-şi descarce pistolul ultrasonic. Apoi se aplecă asupra celui prăbuşit, îi cercetă haina, scoase ceva de acolo şi se îndepărtă iute. De-abia izbutise profesorul să dispară, cînd uşa se deschise şi în prag apăru ziaristul.

Se apropie de cadavrul omului în salopetă şi-l examină cu atenţie.

— Ai fost în cîştig de timp, Badea... Am sosit prea tîrziu.

După ce ziaristul dădu alarma se luară în scurtă vreme toate *măsurile pentru salvarea celor din adîncul apelor. În sfîrşit, cupola* se ridică la suprafaţă. Palizi, oamenii ieşiră din cupolă şi se urcară pe punte. Li se aduse la cunoştinţă cele întîmplate.

— Ce e cu Vevera ? întrebă inginerul Damian, îngrijorat.

Doctorul vasului clătină din cap semnificativ.

— A scăpat ca prin urechile acului. Dacă lovitura ar fi fost numai cu puţin mai tare, ar fi căpătat o fractură de bază. Aşa, o să-şi revină...

Damian îşi roti privirea, căutînd pe cineva. Şi, într-adevăr, lîngă balustradă Nina îi zîmbea. Damian se apropie repede de ea. Îşi strînseră mîinile în tăcere. Dar... cît de grăitoare era această strîngere de mînă !

Începuse să se întunece. O briză răcoroasă se juca în părul Ninei. Damian îşi aduna gîndurile. Trecuseră în ultimele zile prin atîtea *şi totuşi acum încerca cea mai mare emoţie.*

— Nina... începu el gîndindu-se că-i cel mai neîndemînatic dintre toţi îndrăgostiţii ce au existat vreodată. Ştii... eu...

Nina privea în larg. Inima îi bătea cu putere. Deodată, ochii i se opriră pe un punct ce juca pe valurile liniştite ale mării. Punctul se cufunda şi reapărea.

— Radule, era pentru prima oară că-i spunea pe nume, priveşte, acolo... cred că e un om care înoată...

Era prea departe de ţărm ca să fie un sportiv. Aşadar, alta trebuie să fie explicaţia. De aceea, Damian nu stătu o clipă pe gînduri :

— Om la apă! strigă el.
Şi strigătul său fu repetat de marinarul de la veghe...

. . . .

Kirk stătea ingîndurat la masa de lucru, cu bărbia sprijinită in pumni. Citi, încă o dată, mesajul primit acum două zile. Era clar. Şi tocmai claritatea il făcea să se frămînte, să clădească tot felul de presupuneri şi pînă la urmă să nu mai înţeleagă nimic.

„Rezolvat favorabil. Totul se află asupra mea. Mîine vin pe Visconte".

Perfect. Numai că acest „mîine", despre care vorbea agentul, trecuse de douăzeci şi patru de ore. Iar Călinescu nu apăruse. Nici el, nici planurile atît de aşteptate.

Unde erau? Ce se intîmplase? Cu el, în definitiv, putea să se întîmple orice — să se înece, să se ridice în chip de îngeraş in stratosferă şi aşa mai departe. Dar hîrtiile? Bătrînul Kress il bombarda mereu cu radiograme, cerîndu-i să urgenteze totul.

Un ciocănit in uşă îl făcu să tresară.

— Intră!

Jack pătrunse în cabină, zîmbind sfios.

— Mister Kirk...

Kirk îl privi fix, fără să-i răspundă.

— Mister Kirk, reveni Jack, vă rog să-mi daţi voie să nu mai fiu groom...

Kirk se încruntă.

— Dar ce vrei tu să fii, nespălatule?

— Vreau să mă fac... telegrafist, ca mister Brand, murmură puştiul.

— Telegrafist, tu telegrafist? Asta n-ai să devii tu nici în iad, unde ajung toţi cei care au pielea neagră ca tine. Adu-mi un whisky şi nu mai vorbi prostii. Te-ai întors?

...Jack se urcă pe punte, plimbîndu-se fără rost. Era acum destul de mare ca să priceapă multe... şi perspectivele viitorului care-l aştepta îi singerau inima, aşa cum biciul stăpînilor albi sîngeraseră pielea bunicului său. Dar aceasta era soarta negrilor în această ţară sub pavilionul căreia navigau acum.

Deodată i se păru că vede ceva, acolo, departe spre ţărm. Jack intră în camera hărţilor de lîngă comandă şi luă din cui un binoclu puternic. Îl puse la punct şi în cîmpul gradat al obiectivului apăru limpede vasul acela ciudat, cu o mulţime de macarale, deasupra căruia flutura tricolorul roş, galben, albastru. Jack îşi aminti cîteva frînturi din frazele pe care i le spusese de curînd Brand, cînd în dreptul lui „Visconte" trecuse un vas cu acest pavilion. „Sînt ţări in care nu culoarea pielii determină locul pe care îl ocupi în societate. Mda, sînt multe asemenea ţări şi aici, în răsăritul Europei, în Asia şi în alte colţuri ale lumii".

Bunul Brand oftase atunci şi băuse o porţie dublă de whisky. Îi era cam scîrbă de slujba lui, dar nu se hotărîse niciodată să facă altceva. Jack cobori cu mare fereală scările care duceau spre cabina lui Brand.

— Ei, ce e, băieţele? îl întrebă Brand, zîmbindu-i vesel.

Jack îşi lăsă privirea în jos încurcat.

— Aş vrea să ne întoarcem acasă... murmură el.

— Nu-ți place pe vas? întrebă Brand surprins. Dar... e totuși o viață frumoasă... te plimbi, vezi orașe multe...

— Mă plimb... de la bar la cabina lui mister Kirk cu un pahar de whisky. Și văd... o mulțime de ghete și de pantofi pe care le lustruiesc toată noaptea.

În glasul lui Jack răzbătea amărăciunea. Brand dădu din cap. Asta făcea într-adevăr micul negru, se gîndi el, și după toate probabilitățile tot asta avea să facă și de-acum înainte... cu toată istețimea lui care-l împingea la năzuințe pe care un negru nu le-ar fi putut niciodată atinge.

— Domnule Brand... ați putea să-mi spuneți ce căutăm noi aici, în Marea Neagră? Mi se pare că apele noastre teritoriale sînt foarte departe de aici.

Brand se posomorî dintr-o dată. Și el își pusese această întrebare. Era plătit ca să facă serviciul de specialist în comunicații și ultrasunete... despre altceva nu știa... Dar iată că în ultimele zile, începuseră să-i apară unele bănuieli — și nu dintre cele mai plăcute. Unul dintre mesajele primite vorbea despre distrugerea unei galerii... altul despre niște oameni „lichidați".

— Nu știu, Jack, dar încep să cred că sînt la mijloc niște afaceri necurate. Măcar dac-am face contrabandă... Dar mister Kirk nu s-ar fi băgat în mărunțișuri. Cît despre contrabandă... pe aici oricum nu se prinde — și Brand căscă plictisit.

Jack se urcă din nou pe punte. Vasul cu pavilion tricolor se vedea încă, în același loc. Probabil că staționa. Aruncă o privire rapidă de jur împrejur, după care coborî cu repeziciune scările ce duceau pe dunetă [1].

. . . .

După ce Damian dădu alarma, o șalupă de salvare fu lăsată pe apă. După cîteva minute, șalupa se întorcea aducînd la bord un copil cu pielea neagră și cu părul creț, care abia mai respira...

Îl urcară pe vas. În jurul lui se adunară cîțiva oameni. Doctorul îl examină cu grijă...

— Complet extenuat. Dar o să-l înzdrăvenim noi, într-o zi, două...

În această clipă, atras de mișcare, în infirmerie intră profesorul Godard. Jack deschise ochii, îl văzu și avu o tresărire.

— Mister Parker... șopti el, și apoi închise la loc pleoapele.

Ochii ziaristului se întoarseră întrebători spre Godard.

— Mister Parker? întrebă el.

Godard zîmbi amuzat.

— Cine știe cu cine mă confundă băiețașul ăsta... În starea lui de oboseală și de extenuare nici nu-i de mirare...

— Într-adevăr, dădu din cap ziaristul. Nu-i deloc de mirare!

În infirmerie intră un marinar.

— Tovarășe Vertea, sînteți chemat de la redacție.

Dan se duse la cabina telefonică. Luă receptorul.

— Da, eu sînt... Cum? A întrerupt călătoria... Aha... Înțeleg. Bine, îți mulțumesc. Vasăzică „Cazul Ladova".

Vertea puse receptorul la loc și ieși din cabină.

---

[1] *Dunetă* — puntea de la pupă.

XVIII. DE LA MOARTE LA VIAȚĂ

— In sfîrșit, am terminat! zise chirurgul-șef, privind prin ochelarii săi cu filtru spre asistent.

Sora de serviciu îi desfăcu masca de tifon și îi șopti:

— Cineva vrea să vă vorbească.

În anticameră îl aștepta un tînăr înalt cu părul negru, lucios. Vizitatorul se ridică repede și se apropie de chirurg.

— Mă numesc Vertea. Spuneți-mi, vă rog... aveți programată pentru astăzi o operație craniană?

Doctorul Nicolau îl privi mirat.

— Da, într-adevăr. Peste o jumătate de ceas.

— Aș avea o rugăminte. Să-mi permiteți... să asist la această operație.

Chirurgul clătină din cap în semn de refuz.

— Nu, așa ceva nu se poate. Nu se admite în nici un caz. Dar... în definitiv, pentru ce această dorință? Nu e prea plăcut să asiști la o astfel de operație. Ești rudă?

Dar, îndată își dădu seama că asta nu era posibil.

— Nu, desigur, îmi aduc aminte. E vorba de „Cazul Ladova". A fost găsit in stare de nesimțire lîngă terasamentul căii ferate, aproape de satul Ladova... Fără nici o hîrtie, fără nici un act la el, desfigurat. De aceea l-am numit așa...

— Dacă-mi permiteți, o să vă explic.

Pe măsură ce vorbea, sprincenele chirurgului-șef se înălțau și mai mirate.

— Bine, o să vă dau autorizația...

— Cazul este foarte grav, îi spuse Nicolau lui Vertea în sala de operație. Gîndiți-vă, omul acesta este de fapt actualmente... mort.

— Mort! șopti înspăimîntat Vertea. Dar atunci...

— Atunci... am aplicat tehnica obișnuită în asemenea cazuri cînd, datorită timpului scurt care a trecut de la accident și pînă la transportarea la spital a accidentatului, există posibilitatea ca țesuturile importante să nu se fi descompus. Ma întîi, am supus corpul refrigerației: l-am răcit la 25 de grade. Aparatul plămîn-inimă-rinichi a *menținut circulația singelui și oxigenarea sa. Pînă acum totuși*, „cazul Ladova" nu și-a revenit, nu a fost conștient.

Vertea clătină încet din cap.

— Desigur, reluă Nicolau, aceasta se datorește leziunilor creierului. Multiplele fracturi pe care le-a prezentat — la picioare, la mîini — nu sînt atît de neliniștitoare. Radiografia în relief ne-a arătat însă cauza principală a stării sale grave: o frîntură de os care a străbătut o anumită parte a creierului. De aceea, asta e una dintre operațiile în care reușita este destul de îndoielnică.

Trase de o manetă. Încet, două canaturi se desprinseră din peretele rotund și se îndepărtară. Pe un covor mișcător pătrunse în sală masa de operație, ca o adevărată mică uzină cu tot felul de aparate și cadrane, purtind pe ea un om întins, în deplină imobilitate. Acesta era deci acel necunoscut găsit pe terasament, acel „caz Ladova"!

Nicolau apăsă pe un altul din șirul de butoane instalate la un pupitru. Pe un ecran în perete se iviră cîteva imagini. Chirurgul și asistentul său examinară imaginile, radiografia în relief cu raze X, precum și așa-numita „radiografie" obținută cu ajutorul undelor ultra-

scurte... Alături, apăruse un tablou indicînd repartiția izotopilor emițători de pozitroni pentru stabilirea diagnosticului în leziunile intracraniene [1].

Și operația începu. Dan Vertea urmărea fascinat mișcarea precisă și rapidă a mîinilor operatorilor. Anesteziatorul privea cu atenție cadranele care indicau funcționarea impecabilă a cordului, plămînului, rinichiului artificial...

În clipa cînd așchia fu extrasă, întregul corp al necunoscutului avu o tresărire.

Anesteziatorul își controlă ecranele și răsuci un buton. Asistentul aruncă o privire la aparatul inimă-plămîn-rinichi, care funcționa fără greș. Nicolau clătină din cap.

— O mișcare provocată de o excitație nervoasă mecanică, de osul acesta, explică el, lucrînd repede. Acum nu ne mai rămîne decît să închidem pe rînd totul și să aplicăm în toate straturile antibioticele necesare. Dacă în cîteva minute funcțiile nu revin, măcar în parte... nu mai este nici o speranță...

Dan Vertea se apropie încet de masa de operație și privi figura bolnavului. Chirurgii lucrau încă la închiderea rănii. Trăsăturile „cazului Ladova" erau încremenite. Lui Dan i se păru deodată că zărește, o clipă doar, o tremurare a buzelor.

Pe semne, însă, că se înșelase. Nu fusese decît o părere.

Trecu încă un minut. Nici o schimbare. Aparatul plămîn-inimă-rinichi lucra ritmic, fără oprire. Buzele, pielea erau palide, întreținute doar de această circulație artificială.

Anesteziatorul ridică fruntea.

— Scade... spuse el.

Nicolau își opri lucrul. Acum pielea era prinsă în copci. Răsuci un buton crescînd intensitatea curenților ce pătrundeau în creierul omului. Asistentul îl privi mirat.

— Acum... sau asta, sau nimic! șopti chirurgul. Dacă excitația asta nu-l ajută, altceva nu se mai poate face.

Încă o clipă, nimic. Apoi buzele necunoscutului tremurară și o șoaptă, înceată dar clară, străbătu, însoțită de un geamăt. Simțea că-l doare! Știa deci că există! Trăia!

Chirurgul oftă ușurat.

Din nou tăcere...

Se părea că cel de pe masa de operație renunțase prea repede la viața recăpătată de atît de puțină vreme. Dar nu. Buzele i se mișcau din nou.

Vertea își plecă urechea la buzele bolnavului. Deslusi cu greu cuvintele întretăiate de răsuflarea înceată:

— *Simonne... Simonne... J'ai soif... ma fille...* (Simona... mi-e sete... fata mea...)

Vertea nu păru surprins că victima vorbea franțuzește. Medicii se priveau mirați. Nicolau șopti:

— Perioada de agitație... devine conștient...

Vertea se apropie de urechea necunoscutului și vorbi rar și limpede:

---

[1] Se știe că pentru localizarea leziunilor craniene se folosesc de preferință izotopi radioactivi artificiali care emit pozitroni (ca de pildă arsenul). Pentru a delimita precis locul unde se fixează acești izotopi, se folosește un ecran special pe care pozitronii „desenează" leziunea respectivă.

— *Ne vous inquiètez pas... Nous allons l'appeler... Qui est-elle?* (Nu vă neliniştiţi... O vom chema... Cine este?...)

Bolnavul zîmbi imperceptibil, parcă liniştit de vocea caldă şi apropiată:

— *Simonne...* şopti el. *Simonne Godard... ma fille.*

XIX. TAINA LUI ARION DIN CORINT

— Cu toate că este foarte bine imitat, totuşi nu pare să fie acelaşi scris Priviţi prin această lupă.

Specialistul îi arătă colonelului un punct de pe scrisoare.

— Iată aici. Vedeţi aceste liniuţe la „t"? Deşi au aparent aceeaşi formă, remarcaţi că înclinarea lor e cu totul diferită. În general, în această scrisoare literele se termină cu un fel de cîrlig minuscul în timp ce în manuscris nu există nicăieri această particularitate, nici măcar în cele mai recente. E adevărat că sub imperiul unei emoţii puternice scrisul se poate modifica destul de mult. Totuşi, nici una dintre caracteristicile sale „permanente" nu dispar.

— Mulţumesc.

Specialistul grafolog se întîlni la uşă cu ofiţerul de serviciu.

— A venit tovarăşa Teodoriu, raportă acesta colonelului.

— Să intre.

Tînăra fată, îmbrăcată în negru, intră în birou. Faţa îi era palidă şi trăda tulburare. Colonelul îi ieşi în întîmpinare şi-i strînse mîna cu căldură.

— Te rog să ne ierţi că-ţi pricinuim asemenea neplăceri, dar...

— Sînt bucuroasă să vă dau orice sprijin pe care-l socotiţi necesar. E o datorie...

Colonelul o invită să şadă.

— Tovarăşă Irina, începu el, noi am stabilit cu exactitate — colonelul şovăi puţin ca şi cînd ar fi vrut să spună un anumit lucru, dar s-ar fi răzgîndit — că scrisoarea pe care a lăsat-o tatăl dumitale n-a fost scrisă de el...

Fata îl privi fără să înţeleagă.

— Da, continuă colonelul, a fost contrafăcută de asasini...

— Asasini!? Irina se cutremură. Dar nu înţeleg... De ce...

Vorbea cu mare greutate, reţinîndu-şi din răsputeri lacrimile.

— Mai există încă pe lume oameni lipsiţi de scrupule, tovarăşă Irina, care pentru sacul lor de bani nu pregetă să curme vieţi omeneşti. Dar vor plăti pentru toate fărădelegile lor. Şi încă foarte curînd... Unul dintre ticăloşi se şi află acolo unde-i era locul.

Colonelul scoase dintr-o mapă o fotografie.

— Îl cunoşti pe acest individ?

Irina luă fotografia. Chipul omului i se păru străin, necunoscut. Avea ochii închişi. Părea că doarme. Dar, în felul în care îi erau crispate trăsăturile, Irina deduse adevărul.

— Da, e mort! confirmă colonelul.

Irina tresări. Ceva din faţa acestui om îi era totuşi cunoscut. Şi-o închipui însufleţită cu un zîmbet mieros în colţul buzelor. Da, el era.

— Îl cunosc, spuse ea cu hotărîre. E omul care a venit la tatăl meu din partea unei edituri din străinătate.

Gruia dădu din cap satisfăcut.

— Ne era necesară confirmarea dumitale.

Colonelul se ridică şi o conduse pînă la uşă.

— Îţi mulţumim, tovarăşă Irina. Eşti o fată curajoasă.

Irina tocmai cobora scările de marmură ale clădirii cînd văzu urcînd un tînăr locotenent-major, a cărui faţă îi era bine cunoscută. Avea mîna stîngă în eşarfă, iar cu dreapta ţinea de curea un splendid cîine lup.

— Bună ziua, Irina.

— Bună ziua, tovarăşe geolog...

Ofiţerul rîse cu veselie.

— În meseria noastră, spuse el, e uneori necesar să devii geolog sau acrobat, contabil sau...

— Îndrăgostit, zîmbi Irina.

— Acesta-i chiar cel mai primejdios travesti!

— Trebuie să recunosc că ştii să-l joci destul de bine, dar pînă la urmă rămîne tot un travesti...

— Irina, aş vrea să nu discutăm acum...

— *Probleme profesionale...*

— Eşti o mică răutăcioasă, dar las' că mă răfuiesc eu cu tine Nu-i aşa Negruţ? Tu ce părere ai?

Cîinele lătră zgomotos. Aceasta era părerea lui.

Irina i se adresă cu seriozitate.

— Ai un stăpîn urîcios, pe care nu-l iubeşte nimeni, auzi?

Fata făcu un semn cu mîna şi coborî repede scările. Ofiţerul o privi din urmă şi, cînd dispăru, se întoarse pe călcîie şi intră în clădire.

Parcurse sălile largi, luminoase, de o sobrietate elegantă şi intră în biroul comandantului.

— Tovarăşe colonel, locotenentul-major Vertea raportează de îndeplinirea misiunii!

— Vino şi ia loc, îl pofti colonelul.

Vertea se apropie de birou. Scoase din porthart un aparat fotografic şi nişte hîrtii.

— Acestea le-am găsit la Călinescu, alias Badea, cusute în căptuşeala hainei.

Colonelul răsfoi hîrtiile.

— Da, da, după cîte se pare acestea sînt adevăratele planuri ale exploatării „M.N." furate din biroul lui Damian. Trebuie să ştii că şi asupra impostorului s-au găsit nişte planuri, dar erau false. Badea îşi luase măsurile lui de precauţie... Cît despre aparatul fotografic, vom afla imediat la ce i-a folosit.

Apăsă o sonerie şi deîndată se prezentă ofiţerul de serviciu.

— Du asta la laborator. Să se developeze filmul.

— Am înţeles.

Sublocotenentul ieşi. Colonelul îşi aprinse o ţigară.

— După comunicarea pe care mi-ai făcut-o în legătură cu „cazul Ladova", falsul profesor Godard a fost arestat. A făcut un tărăboi întreg că are să se plîngă la legaţie, că are paşaport etc. L-am lăsat pînă şi-a terminat povestea şi apoi l-am confruntat cu brazilianul care comisese atentatul din expres. Pînă la urmă, a făcut mărturisiri complete...

— Ştiţi că medicii au ajuns la concluzia că profesorul, înainte de a fi aruncat în prăpastie, a suferit o paralizie... probabil datorită unei descărcări ultrasonice. De altfel aici banditul şi-a greşit socotelile. Paralizia a fost aceea care l-a salvat pe Godard.

— Cum aşa? întrebă colonelul.

— Sînt ciudăţeniile organismului nostru. Şocul ultrasonic a jucat rolul de anestezie totală întrerupîndu-i funcţiile şi încetinind procesele vitale.

Tînărul ofiţer rămase o clipă pe gînduri. Îşi învîrti mecanic bricheta între degete, vădind o mare concentrare.

— Un singur lucru nu înţeleg, murmură el. De ce falsul Godard l-a suprimat pe Badea? Ce interes avea?

— Acestea sînt legile concurenţei capitaliste, prietene. Vezi că fiecare dintre cei doi erau agenţii altui trust care voia să aibă prioritatea şi monopolul.

Vertea scoase o exclamaţie de surpriză.

— Grănicerii noştri maritimi, continuă colonelul, au descoperit un cargobot al Leoniei care simula o avarie în apele noastre teritoriale. De fapt, însă, sonda profilul fundului. La percheziţia pe care au făcut-o la bord au găsit textele radiogramelor primite de la Mc.Colman...

— Şi atunci... semnul „capului de leu"?

— O simplă coincidenţă. Cu toate că amîndouă firele lucrau pentru monopolurile din Leonia, firul Badea-„Visconte" ducea la marele magnat al materialelor atomice Kress. În privinţa aceasta informaţiile micului Jack ne-au fost foarte preţioase.

— Bietul Jack. Vorbea cu atîta ură despre boss-ul lui... Îi era grozav de teamă să nu-l trimitem înapoi pe „Visconte". Vertea începu să rîdă. — Spunea să-i dăm să cureţe toate cizmele din lume, numai să nu se întoarcă acolo!

— Bun băiat Jack şi curajos, adăugă colonelul.

Îşi aprinse o ţigară.

— Se pune întrebarea — colonelul îşi încreţi fruntea — de ce au avut nevoie să-l suprime pe profesorul Teodoriu?

— În privinţa aceasta, aş putea să vă spun eu ceva. E drept că deocamdată sînt doar presupuneri, dar cred că sîntem pe drumul cel bun. Profesorul Teodoriu dezlegase străvechea taină a lui Arion din Corint...

— Arion din Corint? exclamă colonelul.

— Da, isteţul grec găsise de fapt intrarea unei grote ascunse în malul mării, care cobora adînc sub fundul ei. Aşa a scăpat el atunci de urmăritori. Şi aici începe partea interesantă. Au trecut veacuri, unul după altul, şi în lupta dintre neptunism şi plutonism [1] a învins zeul mării care a înghiţit treptat, treptat, o porţiune însemnată din uscat. Aşa s-a făcut că intrarea în grota submarină a fost acoperită de apele mării şi oamenii n-au aflat niciodată despre ea...

— Se pare, totuşi, c-au aflat, locotenente, zîmbi colonelul, şi cred că tocmai asta trebuie să ştim: cum a intrat organizaţia „Capului de leu" în posesia tainei lui Arion din Corint.

Cineva bătu la uşă.

— Intră! zise colonelul.

Era chimistul expert.

— *Tovarăşe colonel, filmul a fost developat.* ***Imaginile sînt*** asemănătoare cu cele de pe banda găsită în ceasul magnetovideofon. Cîteva clişee înfăţişează o hartă. După cîte se pare, spionul a folosit proprietăţile izotopilor radioactivi...

---

[1] Expresie figurativă folosită în legătură cu lupta permanentă ce se desfăşoară în natură între apă şi uscat.

— Fii mai lămurit, zise Gruia.

— După cîte se pare, spionul a reuşit să inlocuiască tuşul obişnuit cu care se lucra in biroul de proiectare cu tuş care conţinea atomi marcaţi. Lucrul acesta i-a permis să fotografieze harta chiar dacă aceasta era acoperită de vreun oblon de protecţie.

— Iată, aşadar, cum folosesc ei descoperirile ştiinţifice! exclamă indignat Vertea.

Colonelul zîmbi cu amărăciune.

— Te surprinde locotenente? Doar nu e prima dată, şi probabil că nici ultima. De aceea este de neiertat lipsa de vigilenţă de care au dat dovadă cei de la uzină. Inchipuieşte-ţi că tînăra aceea, Nina Roşculeț, a observat că i-a fost schimbată sticla de tuş, dar n-a acordat atenţie faptului.

După ce expertul ieşi din birou, locotenentul se ridică. Colonelul se apropie de el.

— Ei, acum afacerea se apropie de sfîrşit. In curind ai să poţi pleca in concediul binemeritat. Colonelul făcu un semn din cap spre mina din eşarfă. Şi de care ai absolută nevoie...

— E un fleac, tovarăşe colonel, vă asigur. Am avut noroc. Descărcarea electronică m-a atins doar in treacăt...

Colonelul păru că are să mai spună ceva important:

— Da, te mai rog ceva... Ai grijă de Irina Teodoriu, are multă nevoie de sprijinul dumitale moral.

— Tovarăşe colonel...

Vertea roşi ca un şcolar. Colonelul zîmbi şiret şi-l bătu pe umăr.

— Vezi, locotenente, am şi eu informaţiile mele.

XX. ÎNFRÎNGEREA PIRAŢILOR

In ziua aceea se adunase multă lume în sala Institutului de istorie. Vestea că Irina Teodoriu îşi va susţine lucrarea de diplomă în domeniul istoriei sciţilor stîrnise mult interes. Aşadar, fiica ducea mai departe opera tatălui.

În sală se întîlniseră mai multe cunoştinţe vechi. Erau acolo inginerul Damian cu Nina, colonelul Gruia şi adevăratul profesor Godard. Acesta, după o convalescenţă în care i se dăduseră îngrijiri medicale speciale, redevenise acelaşi om de viaţă cu preocupări multilaterale. Bineînţeles, se afla de faţă şi tînărul Vertea, care se felicita o dată in plus pentru slăbiciunea sa pentru... istorie.

Irina explicase în mod strălucit episodul dispariţiei lui Arion din Corint şi, spre surprinderea tuturor, aşezase pe masa comisiei cîteva obiecte găsite în primitivul altar cioplit cu cîteva sute de ani inaintea erei noastre.

Cînd Irina termină, contrar obiceiului, sala izbucni în aplauze călduroase. Preşedintele comisiei o felicită şi-i strînse mîna cu căldură.

— Ai fost admirabilă, Irina, admirabilă! sări Vertea imediat ce aceasta ieşi din sală.

În jurul Irinei se alcătuise imediat un grup entuziast. Dan ii prezentă pe Damian şi pe Nina.

— Iar acesta... este profesorul Godard!

— Sînt bucuroasă că vă cunosc, i se adresă Irina. De altfel, lucrarea dumneavoastră despre geologia Mării Negre mi-a fost de mare ajutor in explicarea fenomenului grotei lui Arion.

Godard se înclină cu modestie.

— Intenționez să plec imediat cu inginerul Damian ca să-mi continui cercetările.

Vertea era cel mai exuberant. Uitase parcă și de mîna stîngă pe care tot o mai ținea în eșarfă.

— Astăzi, dragi prieteni, vom petrece seara împreună. Trebuie să sărbătorim acest mare succes al Irinei.

— Și al dumitale, spuse zîmbind colonelul Gruia. Aportul dumitale la acest studiu mi se pare că a fost destul de important...

— Aveți dreptate, tovarășe colonel, spuse Irina. De fapt, eu n-am făcut decît să sintetizez datele culese de el.

— Frumoasă documentare, rîse Godard. Era cît pe-aci să fii o jertfă a științei.

Coborîră scările.

Cînd ieșiră în stradă, auziră strigătul unui vînzător de ziare.

— Ediție specială! Ediție specială! Comunicatul cu privire la prima uzină submarină... Ediție specială!

— Ia te uită! exclamă colonelul. Se pare că uzina submarină continuă să fie o problemă la ordinea zilei.

— Mda, uitasem să vă spun — fața lui Damian radia bucurie. Țara noastră, socotind faza experimentală încheiată cu succes, a pus la dispoziția Consiliului Științific Internațional toată documentarea necesară și a invitat oameni de știință din toate țările să vină să viziteze instalațiile noastre...

— Și cînd te gîndești că ticăloșii ăștia urmăreau să simuleze o prăbușire naturală a galeriilor, spuse Vertea cu indignare.

In față opri o limuzină încăpătoare. Colonelul îi pofti să se urce.

— Direcția Snagov, spuse colonelul șoferului, după ce se instalară comod pe pernele moi.

Discuția continuă cu aceeași însuflețire in jurul evenimentelor din ultimele zile.

— Un singur lucru ne este încă nelămurit, spuse Damian, exprimînd cu glas tare gîndul tuturor. Cum au aflat pirații despre existența acestei grote prin care și-au deschis drum spre uzina noastră?

Colonelul Gruia își drese glasul.

— Acum, nici aceasta nu ne mai este necunoscut, prieteni. La instrucție, cei arestați ne-au relatat lucruri foarte interesante. In cursul ultimului război mondial, flota hitleristă își avea în zona aceasta o bază navală. Cu prilejul unor reparații făcute la chila unui distrugător, un scafandru a dat peste această grotă. El a explorat-o și a raportat superiorilor săi asupra descoperirii făcute. Naziștii intenționaseră să facă acolo un depozit de muniții... dar, între timp, fuseseră zdrobiți. Cîțiva dintre ofițerii care cunoșteau această taină fugiseră în Leonia. Acolo găsiseră imediat business-meni pe care i-a interesat acest lucru. Pentru ce... v-ați convins și dumneavoastră.

— Numai că le vine din ce în ce mai greu să lucreze la lumina zilei... spuse Damian. Se tîrăsc ca șerpii prin văgăuni și subterane.

— Pe oriunde s-ar ascunde, de cîte ori vor încerca să muște, le vom smulge colții veninoși, spuse Vertea, impetuos ca întotdeauna.

Mașina se opri pe malul bătrînului lac... de o neasemuită frumusețe. Pe cer, strălucea luceafărul, iar un vînt făcea să foșnească bătrîna pădure de stejari.

Cu toţii se îndreptară spre debarcader. Un vaporaş inundat de lumină îşi avînta, în văzduh, sirena, invitînd pasagerii să se grăbească.

Colonelul îl luă de braţ pe Godard şi-i spuse vesel:

— Am auzit că la restaurantul de pe insulă au un vin grozav. Vechi, străvechi, plesni el din limbă semnificativ.

— Din ce an? se interesă profesorul cu aer de cunoscător.

— Din 1956! răspunse colonelul urcînd primul treptele debarcaderului.

EPILOG

UN ULTIM CUVÎNT

După terminarea pauzei, Bancea îşi reocupă locul în sală. În auz îi parveneau, din nou, frînturi din spusele vorbitorului.

— Da, tovarăşi... Şi, pe urmă, pe lîngă lucrurile neverosimile din punct de vedere ştiinţific pe care le-au subliniat suficient antevorbitorii mei, lucrării trebuie să-i mai reproşăm şi altceva...

Vorbitorul făcu o pauză teatrală, privind în sală de la dreapta la stînga şi de la stînga la dreapta.

— Eroii! Oare poate pretinde cineva că aceştia sînt personaje vii? Oameni ca inginerul Damian, locotenentul Dan Vertea şi ceilalţi ejusdem farinae — nu există! Şi, în sfîrşit, (aici criticul zîmbi înveselit) cine poate crede în povestea asta naivă de dragoste dintre inginerul Damian şi Nina Roşculeţ.

În această clipă, pe locul liber de lîngă Bancea se aşeză cineva care-i puse mîna pe braţ.

Inginerul Emil Bancea întoarse capul şi tresări mirat. Tînăra femeie care luase loc lîngă el puse degetul pe buze. Bancea zîmbi şi-şi îndreptă privirea din nou către estradă.

Criticul terminase şi acum nu mai rămînea, pare-se, nimeni înscris la cuvînt.

— Mai doreşte cineva să vorbească?

Bancea ridică braţul.

— Un singur şi ultim cuvînt, rosti el. Toţi se întoarseră spre dînsul. Aici s-a spus că un om ca Damian nu există. Ca „inginer oceanograf" — Bancea îşi aminti de calitatea în care fusese invitat — pot să aduc o contribuţie esenţială. Ei bine, inginerul Damian... sînt eu! Tovarăşul critic are însă dreptate într-un singur punct: Nina Roşculeţ nu există... există însă Nina Bancea. Nu-i aşa, Nina? se adresă el tinerei de lîngă el.

În sală izbucniră aplauze. În zadar încerca redactorul-şef să-şi facă auzită vocea. Într-un tîrziu, după ce cuplă printr-o apăsare de buton toate difuzoarele, glasul său se rostogoli ca un tunet:

— Dragi tovarăşi, şedinţa s-a terminat!

SFIRŞIT

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. STALIN"

2012

CLUB

COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
eviligheorghe
krokodylu
progressivefan3
car_deva
coolio
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala!)

Rugăm cititorii să ne trimită impresiile și sugestiile lor asupra lucrărilor publicate în colecția noastră pe adresa București, Raionul I. V. Stalin, Casa Scînteii, Piața Scînteii Nr. 1, Redacția revistei „Știință și tehnică". Telefon 7.60.10 int. 1571-1164.

Colecția „Povestiri științifico-fantastice" apare la 1 și 15 ale fiecărei luni, în 32 pagini, prețul de 1 leu exemplarul.

Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

Prețul abonamentelor:

3 luni	6 lei
6 luni	12 lei
1 an	24 lei

COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ - PREȚUL 1 LEU